

ANDRZEJ MĘŻYŃSKI

TEATRALIA W RĘKOPISACH BIBLIOTEKI KÓRNICKEJ XVI—XX W.

Prace bibliotekarzy kórnickich z wolna, lecz systematycznie odsłaniają badaczom zawartość rękopiśmiennych zbiorów biblioteki. W roku 1965 zakończono ostatecznie inwentaryzację całości rękopisów i udostępniono czytelnikom w formie maszynowych inwentarzy ostatnie, nie opracowane, a wcale pokaźne zespoły archiwalne Działyńskich i Zamoy-skich. Katalogowe osiągnięcia są tu skromniejsze¹. Objęcie całości zespołu katalogiem, choć od dawna planowane, rozciągnie się na długie lata. Na najbliższy okres przewiduje się wydanie drugiego tomu katalogu, który obejmie około czterystu początkowych sygnatur. Przypomnieć jednak należy, że w obecnej chwili liczba rękopisów przekroczyła 11 000.

Tak więc dokładniejsze, to znaczy katalogowe, opracowanie zbioru jest sprawą przyszłości. Badacze poszczególnych dziedzin kultury są jednak niecierpliwi, chcieliby wcześniej znać interesujące ich zasoby bibliotek, by uniknąć długich i nie zawsze dokładnie przeprowadzonych kwerend oraz nieowocnych czasami w swoim ostatecznym efekcie poszukiwań osobistych. Niecierpliwość taką wykazują i teatrologi. Intensywnie rozwijające się badania teatru polskiego jako jedno z podstawowych zadań postawiły sobie rejestracje i edycje tekstów dramatycznych zarówno drukowanych, jak i rękopiśmiennych. Owoce wysiłków badaczy są już widoczne². Niniejszy katalog ma być jednym z przyczynków ułatwiających ogólnopolską rejestrację rękopisów zawierających teatralia.

¹ Ukazały się drukiem następujące katalogi rękopisów Bibl. Kórń.: J. Zathey, *Katalog rękopisów średniowiecznych Biblioteki Kórnickiej*, Wrocław 1965; J. Łuczakowa, *Katalog Papierów po Leonardzie Niedźwieckim i Archiwum Dywizji Kozaków Sultanskich w Bibl. Kórń.*, „Pamiętnik Bibl. Kórń.”, 1959, z. 7; J. Łuczakowa, *Katalog akt Organizacji Głównej Powstania Styczniowego w zaborze pruskim*, „Pamiętnik Bibl. Kórń.”, 1963, z. 8; S. Dickstein, *Katalog rękopisów J. M. Hoene-Wrońskiego*, Kraków 1896.

² Wymienić tu można wydane przez J. Lewańskiego *Dramaty staropolskie*, Warszawa 1959—1963, t. 1—6, i *Dramat staropolski od początków do powstania sceny narodowej. Bibliografia*. Tom 1: *Teksty dramatyczne drukiem wydane do 1765*, Wrocław 1965.

Wymienione w przypisie pierwszym katalogi stosowały różne kryteria doboru opracowanych materiałów. Jerzy Zathey wybrał kryterium chronologiczne — skatalogował rękopisy średniowieczne. S. Dickstein i J. Łuczakowa opracowali zwarte kolekcje (Wrońskiego i Niedźwieckiego), a jedynie w *Katalogu akt Organizacji Głównej Powstania Styczniowego* J. Łuczakowa posłużyła się kryterium rzeczowym; miała tu wprowadzić zadanie ułatwione, gdyż akta te mieściły się w obrębie sygnatur 7393 — 7430. Wymienieni autorzy poruszali się więc w dość ograniczonym obrębie sygnatur, interesujące ich materiały skupione były w określonych partiach inwentarza, a więc nie rozproszone po całym zbiorze. Przy opracowaniu teatraliów sytuacja jest wręcz przeciwna. Są one rozrzucone po całym zespole rękopisów, odszukanie ich wszystkich było uciążliwe ze względu na ilość rękopisów (przeszło 11000 sygnatur), toteż autor nie może pozbyć się zupełnie obawy, iż uszła jego uwagi jakaś pozycja. Inną trudność sprawiała kwestia wyboru materiałów, które mają wejść w skład tego katalogu. Pojęcie teatraliów w pracy tej ujęto dość szeroko. W niniejszej enumeracji wyodrębniono — segregując znalezione materiały — następujące gatunki dramatyczne:

- a) dialogi,
- b) dramaty,
- c) intermedia,
- d) komedie oryginalne (łącznie z farsą),
- e) komedie tłumaczone,
- f) sielanki udratyzowane oryginalne,
- g) sielanki udratyzowane tłumaczone,
- h) tragedie oryginalne,
- i) tragedie tłumaczone,
- j) argumenty (programy),
- k) inne³.

Jako osobną pozycję, nie mieszczącą się w tym schemacie, trzeba ująć grupę materiałów dotyczących historii teatru. Grupę zresztą nieliczną, gdyż rejestracja objęła w tym wypadku tylko pozycje o zaznaczonej w tytule tematycznej przynależności do grupy teatraliów. Wyjątek uczyniono jedynie dla dwóch ciekawych zespołów: *Gazet pisanych* i *Papierów po Leonardzie Niedźwieckim*, podając numery kart, na których znajdują się opisy wydarzeń teatralnych lub związanych z teatrem.

Punkty b, c, d, e, f, g, h, i, nie wymagają komentarzy, zamieszczenie ich w grupie teatraliów nie może budzić żadnych wątpliwości. Wątpli-

³ Dla uniknięcia rozbieżności terminologicznych przyjęto zasadniczo w punktach a—i podział zastosowany we wstępie do *Dramatu staropolskiego*, jw.

wości takie mogą natomiast powstać przy rozpatrywaniu celowości zamieszczenia utworów oznaczonych wyżej literami *a, j*. Punkt *a*, to znaczy dialogi, były co prawda czasem przeznaczone na scenę⁴, o czym świadczyła ich struktura niekiedy par excellence sceniczna: „wskazówki od-autorskie”, podział na akty i sceny, czy nawet intermedia; w niektórych przypadkach ich przeznaczenie sceniczne może być jednak dyskutowane, a czasami przeznaczenia takiego nie miały wcale (np. *Dyskurs ziemianina z dworzaninem królewskim*, sygn. 999. *Rozmowa, ciekawe intrygi odkrywająca*, sygn. 509). Autor tego katalogu wołał nie ryzykować klasyfikacji dialogów na „potencjalnie teatralne” (lub nie), klasyfikacji, którą zastosowali autorzy wstępu do wymienionej wyżej bibliografii⁵; włączył więc do tego spisu wszystkie „dialogi”, „dyskursy” i „rozmowy”, wychodząc z założenia, że wszystkie formy paradramatyczne stanowią również ogniwo lub dokument historii dramatu. Za powzięciem takiej decyzji przemawiały również względy praktyczne. Sylwy i miscellanea XVII i XVIII-wieczne Biblioteki Kórn. zawierają pokaźny zbiór polemicznej okolicznościowej poezji politycznej, ubranej w formę dialogu czy satyry dialogowej, i rejestracja jego, uzupełniająca w znacznym stopniu bibliografię Nowaka-Dłużewskiego⁶, zaprezentuje badaczom tej dziedziny duży a gatunkowo i treściowo jednolity zespół rękopisów. Po drugie, stosunkowo niewielka liczba rękopisów, opisywanych w niniejszym katalogu, pozwala na umieszczenie w nim dialogów bez obawy nadmiernego rozděcia całości⁷.

Utwory określone w punkcie *j* jako „argumenty, programy”⁸ są jeszcze jednym dowodem na to, jak duża była siła struktury dramatycznej utworu. Autorzy wzmacniali siłę ataku przez nadanie satyrze (zwłaszcza

⁴ Chodzi o scenę szkolną, przeważnie jezuicką, gdzie dialogi takie były wygłaszane i „inscenizowane”.

⁵ *Dramat staropolski...*, s. XV.

⁶ J. Nowak-Dłużewski, *Bibliografia staropolskiej okolicznościowej poezji politycznej XVI–XVIII w.*, Warszawa 1964.

⁷ Troska o nierozrastanie się bibliografii „do wielu tomów” powstrzymała ostatecznie autorów bibliografii *Dramatu staropolskiego* od zamieszczenia w niej opisów tekstów dialogowych (s. XV).

⁸ Terminy te wymagają wyjaśnień. „Argumentem, jak wiadomo, nazywano dawniej krótkie streszczenie. W teatrze było to streszczenie utworu dramatycznego, zwykle pisane i drukowane na użytek widzów” („Pamiętnik Teatralny”, R. XIV, 1965, z. 1, s. 57–59). Ponieważ streszczenia takie rozdawano czasami widzom przed przedstawieniem, możemy je określić również jako „programy”. Terminów tych używa się dzisiaj i w innym znaczeniu, a które przyjmujemy w tej pracy. Anonimowi staropolicy paszkwilerzy czy satyrycy posługiwali się niekiedy strukturą „argumentu” dla sugestywniejszego oddziaływania na czytelnika. Powstawały wówczas streszczenia fikcyjnych utworów dramatycznych lub paradramatycznych (Karnawał, Quadrilla), napisane w myśl zasad konstrukcyjnych „argumentu” czy „programu”.

politycznej) czy paszkwilowi formy scenopisu komedii (*Komedyja... z Trybunału Koronnego... pod łaską kasztelana spycimirskiego*, sygn. 382), libretta (*Polska w Wenecji, manierą włoską wykształcona*, sygn. 382) lub karnawału (*Karnawał cudzoziemski w Polsce* sygn. 513), zwiększali siłę komizmu przedstawianych zdarzeń, komentując zjadliwie i dowcipnie zachowanie się „personarum dramatis” oraz ich wypowiedzi. Częstotliwość pojawiania się tego rodzaju utworów w końcu XVII i początkach XVIII w. świadczy o tym, że autorzy czuli się mocno w dziedzinie dramatu, widać bowiem u nich znajomość zasad konstrukcji sztuk dramatycznych, znajomość wyniesioną chyba przede wszystkim z kontaktów ze szkolnym teatrem jezuickim. Z wyżej wymienionych względów wydawało się celowe włączenie do katalogu tej ciekawej formy wypowiedzi satyrycznej.

Jaka jest wartość omawianych tu teatraliów kórnickich? O profilu tego zbioru zadecydowała niewątpliwie wybitna indywidualność Tytusa Działyńskiego. Tradycja zapoczątkowana przez niego w tej dziedzinie trwa właściwie do dziś. Tytus Działyński z zamiłowania był historykiem i w tym kierunku przede wszystkim szły jego wysiłki w kompletowaniu zbiorów. Z myślą o przyszłych wydawnictwach gromadził *Acta Tomiciana* czy *Lites ac res gestae*, dbał o kupno średniowiecznych i nowożytnych odpisów kronik. Nie znaczy to, że Działyński ignorował pozostałe dziedziny kultury. Ambitna koncepcja „bibliotheca patria” nakazywała mu gromadzić materiały — pisane i drukowane — z wszelkich dziedzin kultury. Za najbardziej reprezentatywną jednak dla celów dokumentacji dziejów narodu uznał on historię, stąd pietyzm i wyjątkowe znanstwo, jeżeli chodzi o gromadzenie źródeł historycznych. To właśnie znanstwo i orientacja okazały się cenne również przy gromadzeniu materiałów literackich — Działyński wychwytywał materiały najwartościowsze. Podziw musi zbudzić wybór rękopiśmiennych sylw, takich choćby, jak oznaczony sygn. 488 zbiór utworów Stanisława Lubomirskiego czy wiersze Wacława Potockiego (sygn. 495). Poszukiwania cennych starodruków wydały poważne rezultaty. W szeregu cymeliów⁹ kórnickich znajdują się w tej chwili unikaty o wartości nieocenionej dla badaczy teatru staropolskiego. Wymienimy tu tylko misterium Mikołaja z Wilkowiecka i *Marancję*¹⁰.

Również cenne teatralia znajdujemy wśród rękopisów biblioteki, chociaż w tym zespole, nastawionym przede wszystkim na gromadzenie materiałów historycznych, nie ma jakiejś zwartej kolekcji rękopisów teatralnych, są one rozrzucone po całym zbiorze.

⁹ W Bibliotece Kórń. za cymelia uważa się szesnastowieczne drukowane polonica.

¹⁰ *Historia o chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim*, Kraków ok. 1580, sygn. Cim. O. 496; *Marancja*, Raków ok. 1620, sygn. 13 255.

Charakterystykę, bardzo zresztą ogólną, prezentowanego tu zespołu zacząć trzeba od wskazania, iż posiada on w niektórych działach znaczne luki. Brak przede wszystkim dramatu religijnego we wszystkich jego postaciach. Nie spotykamy moralitetu, widowisk pasywnych, misteriów. Szkolna scena jezuicka jest reprezentowana tylko przez tragedię *Boleslaus secundus furens*, co jest bez wątpienia zjawiskiem rzadkim dla biblioteki posiadającej duże zbiory XVII- i XVIII-wieczne.

Brak również komedii rodzimej, jeżeli nie liczyć kilku fars, i to z końca XIX wieku, oraz czterech odpisów *Perekińczyka*¹¹.

Tragedie i dramaty (dla ułatwienia oba te gatunki potraktujemy łącznie) są reprezentowane stosunkowo niewielką cyfrą (11), co jest zresztą zrozumiałe, gdyż rodzima twórczość dramatopisarska w tej dziedzinie aż do końca XVIII wieku była bardzo skąpa. Dwa utwory posiadają duże wartości. Mowa tu o autografie III części *Dziadów*, czystopisie przygotowanym do druku przez Mickiewicza (bez wiersza *Do przyjaciół Moskali*), którego wartość dla polskiej kultury nie wymaga komentarzy, oraz o stosunkowo niedawno opisaniej¹² przez L. Eustachiewicza tragedii *Boleslaus secundus furens*. Miejsce powstania utworu i jego autorstwo stanowią jeszcze zagadkę, pozostaje też do rozstrzygnięcia, kto to był Ioannes Ioncre, którego podpis figuruje pod dedykacją sztuki.

Zainteresowanie budzi grupa przekładów, również nie najliczniejsza, lecz ważka i kryjąca jeszcze w sobie zagadki. Przekłady staropolskie sporządzone były z myślą o scenie dworskiej. Oryginalnością, która nie spowodowała jednakże generalnych odchyień od oryginału, wyróżnia się przekład Molierowskich *Precieuses ridicules*, dokonany przez Herakliusza Lubomirskiego. Rękopis 488 kryje w sobie wartościowy przekład tej sztuki na język polski. W sylwie 512 napotykamy fragmenty tłumaczenia *Pompée* Corneille'a, wykonanego prawdopodobnie przez Jana Stanisława Jabłonowskiego podczas jego uwięzienia w Koenigsteinie (1713–16). Również w więzieniu przełożył J.U.Niemcewicz *Athalie* Racine'a; rękopis tego przekładu początkowo zaginął, po czym odnaleziony, służył po poprawkach naniesionych przez autora jako podstawa do edycji¹³. Uwagę badacza recepcji utworów Fr. Schillera w Polsce przyciągnie bez wątpienia

¹¹ J. Lewański zwrócił mi uprzejmie uwagę na fragment *Pamphilusa* (zob. J. Lewański, *Penetracja antyku...*, „Średniowiecze. Studia o Kulturze”, 1961, s. 239–262). Fragment ten, zachowany w rękopisie sygn. 194, s. 161v., zawiera wiersze 1–3, 101–102 tej komedii.

¹² L. Eustachiewicz, „*Boleslaus furens*”, *nieznany dramat łaciński z XVI wieku*, „Pamiętnik Literacki”, R. 43 (1952), z. 1/2, s. 529–535.

¹³ *Wybór pisarzy polskich, pisma rozmaite współczesnych wierszem i prozą, t. III. Juliana Niemcewicza pism różnych wierszem i prozą tom II*. Wydał T. Mostowski. Warszawa 1805, s. 11–127.

jeden z najwcześniejszych (1830) przekładów *Zbójców*. Jak się wydaje, tłumaczem był Franciszek Morawski. Jeżeli da się udowodnić bezspornie, że ten poprawny i zgodny z oryginałem przekład jest jego dziełem, to zacieka wi to znawców zagadnień pseudoklasycyzmu polskiego. Tłumaczenie byłoby jeszcze jednym dowodem sympatii Morawskiego dla Schillera i potwierdzałoby opinię o nim, jako o „lewicyzującym” X-sie¹⁴.

Wymienione dwa ostatnie przekłady były przeznaczone przez tłumaczy niewątpliwie dla normalnego teatru zawodowego. Wspomnieliśmy już, że o obszernym bloku dialogów i satyr dialogowych tego powiedzieć nie można, niektóre z nich nie odegrały żadnej roli w historii teatru, a chyba i w rozwoju dramatu. O randze tych utworów decydują nie tyle ich walory artystyczne, co ich funkcja społeczno-polityczna. Pisane na zamówienie chwili, stanowią dokument reakcji opinii szlacheckiej na ważniejsze wydarzenia państwowe: poszczególne sejmy, elekcje i walki kandydatów do tronu. Dialogi te stanowią przeważnie inedita, niektóre znane są tylko z odpisów znajdujących się w Bibl. Kórn. (*Rozmowa dwóch szlacheiców..., domatora... i dworzanina*, sygn. 434). Sporadycznie trafiamy i na problematykę odmienną. *Rozmowa poufała...*, sygn. 984, jest paszkwilem antyjezuickim. W jezuitów godzi swym ostrzem również *Extraordynaryjna rozmowa...*, sygn. 1321. Przekład ten z niemieckiego druku (druk i tłumaczenie r. 1725) dowodzi też żywego oddźwięku, z jakim spotkała się sprawa toruńska w społeczeństwie polskim. Silnie udratyzowany dialog *Problema w kompaniej wesolej wszczęte...*, sygn. 519, ma umoralniać czytelników czy słuchaczy.

Ostatnia grupa to rękopisy zawierające materiały do historii teatru. Jest ich, ilościowo biorąc, niewiele. Pierwsze materiały tego typu pojawiają się w wieku XVIII. Kopalnią wiadomości o teatrze czasów stansławowskich są „Gazety pisane”, w których nieznani dziś dla nas najczęściej korespondenci donosili magnatom o ważniejszych wydarzeniach życia politycznego, społecznego i kulturalnego, nie pomijając też wydarzeń typu teatralnego. Katalog wraz z indeksem i omówieniem wartości tych źródeł ogłosi wkrótce Z. Skorupska, dlatego w niniejszej pracy wymienię tylko sygnatury „Gazet” oraz karty, na których występują wzmianki dotyczące repertuaru teatralnych i innych imprez parateatralnych typu opisów wzlotów balonem, iluminacji, maskarad itd.

Innego rodzaju informacje przynoszą dzienniki i raptularze (1837 — 1884) Leonarda Niedźwieckiego. Skrupulatnie notował on każde oglądane przez siebie przedstawienie, wymieniał towarzystwo, w którym udawał

¹⁴ O. Dobijanka w swoim wstępie do *Zbójców*, w którym omawia zresztą tylko przekłady drukowane, nie wspomina o Morawskim jako o tłumaczu (F. Schiller, *Zbójcy*, Wrocław 1964, Biblioteka Narod., S. II, nr 3a).

się do teatru (np. J. Słowacki¹⁵), notował nazwiska „gwiazdorów” występujących w sztukach (Ristori, Kean) oraz dawał niekiedy swoje zwężone oceny. Niedźwiecki znał lub przyjaźnił się prawie z całą emigracją paryską i londyńską po roku 1830, toteż stanowi on niejako wykładnik jej zainteresowań teatralnych, a co najbardziej interesuje — zgromadzonych tam romantyków.

W zespołach archiwalnych Działyńskich i Zamoyskich (XVII i XVIII w.) nie znajdujemy dowodów na zainteresowanie się teatrem właścicieli Kórniku. Dopiero za czasów Tytusa i Jana Działyńskich pojawia się kilka wzmianek dotyczących teatru, pomijamy je jednak ze względu na ich znikomą wartość.

Zbiór teatraliów kórnickich to zasadniczo polonica. Dwa odpisy sztuk obcych w językach niemieckim i francuskim¹⁶, nieliczne wzmianki o teatrach saskich w „Gazetach pisanych” — to wszystko, czym dysponuje Biblioteka Kórnik. z zakresu teatru i dramatu obcego. Niespodzianką jest przy takim nastawieniu zbiorów obecność pism Henryka Laubego (1806–1884), krytyka, dramaturga i wieloletniego dyrektora wiedeńskiego Burgtheatru¹⁷. Autograf jego sztuki *Herz-Dame* (sygn. 1666) został wykorzystany przy edycji *Dzieł wszystkich* Laubego¹⁸, nie wydane pozostały obok fragmentów niezidentyfikowanych sztuk ciekawe listy do Laubego, pisane przede wszystkim przez osoby związane z teatrem wiedeńskim.

W katalogu tym przyjęto na ogół normy obowiązujące przy katalogowaniu rękopisów. Drobne odstępstwa płyną najczęściej z faktu, że katalog niniejszy, skupiwszy swą uwagę na ograniczonym tematycznie zbiorze rękopiśmiennym, usiłuje poszerzyć opis niektórych jednostek. W ten sposób na przykład ustalenie: kopia czy autograf, które jest często dyskutowane w tej pracy, przeniesiono do notki komentującej rękopis. Zachowano inwentarzową kolejność sygnatur oraz układ opisu zgodny z wytycznymi opracowywania rękopisów. Brak wprowadzenia do tej głównej partii katalogu podziału rzeczowego¹⁹ rekompensują indeksy: tytułów, osób oraz indeks według gatunków.

¹⁵ O przyjaźni łączącej Niedźwieckiego ze Słowackim w okresie paryskim pisali, opierając się na rękopisach kórnickich: L. Płoszewski, *Słowacki w listach i zapiskach Niedźwieckiego*, „Pamiętnik Literacki”, XXVI, 1929, s. 608–635; S. Jasińska, *Słowacki w zapiskach Leonarda Niedźwieckiego*, „Pamiętnik Bibl. Kórnik.”, 1947, z. 4, s. 208–215.

¹⁶ J. W. Goethe, *Torquatto Tasso*, sygn. 940, i Mme de Staël, *Sophie, ou les sentiments secrets*, sygn. 514.

¹⁷ Materiały dotyczące Laubego zakupiono w r. 1949 od Mariana Swinarskiego.

¹⁸ *Gesammelte Werke*, Leipzig 1908–1910.

¹⁹ Podział taki wprowadziłby dodatkowe trudności i zaciemniłby przejrzystość układu. W jednym rękopisie znajduje się niekiedy kilka utworów o różnorodnej strukturze, tak że nie można zakwalifikować całego rękopisu do jednej grupy gatunkowej.

Opracowanie jednostki rękopiśmiennej w niniejszym katalogu zachowało strukturę pełnego opisu również tam, gdzie teatralia stanowią tylko jeden ze składników rękopisu. Opracowanie polega wtedy na podaniu opisu zewnętrznych cech rękopisu, ogólnego tytułu, notatek bibliologicznych (np. proveniencja, foliacja) oraz wyszczególnieniu teatraliów znajdujących się w tym woluminie. Postępowanie takie jest umotywowane wtedy, gdy ilość utworów lub ich ciężar gatunkowy uzasadniają tak szczegółowy opis. Gdy w takim woluminie ukryty jest jednak tylko pojedynczy odpis nie najciekawszego utworu, dołączenie do niego tak dużego aparatu opisu jest nadmierną akrybią.

Badacz teatru może zgłosić zastrzeżenie innego rodzaju. Wysłunięcie na czoło opisu elementów formalnych grozi zagubieniem właściwych „treści teatralnych”. W katalogu tym zapobiec ma temu zarówno zastosowanie odpowiedniego układu graficznego, jak i indeksy. Wysłunięcie na czoło opisu tytułu utworu jak i inne drastyczne odstępstwa od dotychczasowych wzorów katalogowania rękopisów wprowadziłyby tylko zamęt metodologiczny.

Dla ustalenia stopnia zależności porównano teksty drukowane z rękopisami. Pozwoliło to między innymi na kilkakrotne wykrycie zdekompletowania tekstu drukowanego albo luk w rękopisie w stosunku do druku. Krótka notka po tytule sztuki podaje jej treść jeżeli utwór nie był publikowany i jest nieznanym bibliografom opisowym.

Nie wszystkie zagadki, szczególnie autorstwa, udało się rozwiązać, gdyż to wymagałoby badań monograficznych, a więc przekraczających wymagania stawiane katalogom. Stąd też znaki zapytania przy niektórych nazwiskach i nie ustalone niekiedy autorstwo sztuk. Wobec stałego postępu w opracowaniu teatraliów rękopiśmiennych i drukowanych w Polsce szereg wątpliwości da się z pewnością w przyszłości usunąć i następne tomy katalogów rękopisów Biblioteki Kórni., dla których niniejsza praca ma być jedynie materiałem, będą już wolne od wielu niejasności w tej dziedzinie.

KATALOG TEATRALIÓW

120 *Pol. 1767, 18,5 × 22,5 cm. S. 2 nlb. + 258.*

POLEMIKI O PRAWA DYSSYDENTÓW Z 1767 R.

I. s. 1—71. [Stanisław Konarski?] "Rozmowy dwóch kawalerów katolika z dyssydentem o piśmie, które wyszło z napisem: Wykład praw dyssydenckich wiernie spisane roku 1767".

II. s. 71—97. "Nowa rozmowa dwóch kawalerów katolika z dyssydentem".

Obie rozmowy przepisane z druku. Zob. Estr., t. 26, s. 416, 421. W sprawie autorstwa *Rozmów*, przypisywanego Stanisławowi Konarskiemu, zob. W. Ko-

nopczyński, *Stanisław Konarski*, Warszawa 1926, s. 281–283; *Listy Stanisława Konarskiego 1733–1771* zebrał J. Nowak-Dłużewski, Warszawa 1962, s. 217–218.

382 *Pol., łac. II poł. XVII w. 32,5 × 21 cm. K. II + s. 410. Opr. perg. VARIA.*

I. s. 107–110. „Komedia świata polskiemu wysławiona Trybunału Koronnego, odprawującego się pod laską... Macieja z Bużenina Pstrokońskiego, kasztelana spicimirskiego. Anno 1698”.

N. Dł., s. 111, nie notuje rękopisu kórnickiego¹.

II. s. 153–157. „Dialogus Pasquini et Morphosei”.

Łaciński dialog, w którym rozmówcy formułują krótkie uwagi dotyczące polskich dostojników kościelnych i państwowych. Na końcu podpis: „Factio Sapiżanjana”.

III. s. 336–348. „Polska, tak od pretensyi do korony przez królewica Jakuba utrapiona jako potem, kiedy królem nie został, ucieszona. W Wenecyi na operze włoskiej manierą włoską i stylem wykształtowana, a potem na polski przetłumaczona”.

N. Dł., s. 89–90, nie notuje rękopisu kórnickiego.

397 *Pol., łac. XVIII w. 33,5 × 20,5 cm. K. 84. Opr. płsk. VARIA.*

k. 27–28. „Polska... tak od pretensyi do korony...”

Tytuł dalej jak sygn. 382 (III). Def.: karty prawdopodobnie wyrwane. Tekst kończy się w scenie 1 aktu III na wierszu: „Polska deliberuje przecie czyli dać, czyli nie, królewiczowi Jakubowi koronę...”

Mikrofilm Bibl. Narod. nr 2652.

398 *Pol., łac. II poł. XVII w. 36,5 × 22,5 cm. K. VI + 261 + VII–XII. Opr. sk.*

MISCELLANEA.

k. 40–43. „Rozmowa królowej Jej Mei z królewiczem... Jakubem o te-
różniejszych rzeczach”.

Wyd.: K. W. Wójciecki, *Biblioteka starożytna pisarzy polskich...*, Warszawa 1854, t. V, s. 341–354.

N. Dł., s. 86.

Mikrofilm Bibl. Narod. nr 2645.

Zakup od M. Wiszniewskiego.

410 *Pol., łac. pocz. XVIII w. 32 × 19,5 cm. K. 129. Opr. sk.*

MISCELLANEA.

k. 111–114. [Jean Baptiste Molière:] „Komedyja paryska”. [Tłum. Stanisław Herakliusz Lubomirski?]

¹ Skrótom N. Dł. określam: J. Nowak-Dłużewski, *Bibliografia staropolskiej okolicznościowej poezji politycznej XVI–XVIII w.* Warszawa 1964.

Tekst przekładu ogłosił z rękopisu kórnickiego dwukrotnie J. Lewański: „Pamiętnik Teatralny”, R. V, 1956, z. 4 (20), s. 614—630, i *Dramaty staropolskie*, t. VI, s. 553—582.

Mikrofilm Bibl. Narod. nr 3479.

434 *Pol., łac., fran. XVIII w. 33,5×20 cm. K. 429. Opr. perg.*

AKTA Z LAT 1733—1735.

k. 164—170. „Rozmowa dwóch szlachty między sobą braci rodzonych, obywatelów ziemi warszawskiej... domatora... drugiego dworzanina”.

N. Dł., s. 164.

448 GAZETY PISANE. R. 1765, k. 25, 38, 45, 77.

Katalog kórnickich „Gazet pisanych” przygotowuje do druku Z. Skorupska. Tutaj, jak i przy następnych sygn. „Gazet” ograniczamy się do podania kart, które zawierają doniesienia o wydarzeniach teatralnych i parateatralnych,

480 *Pol. 1796. 26,5×19 cm. K. II + 59. Opr. pł.*

[JEAN RACINE:] „ATALJA. Tragedyja z francuskiego Rasena przełożona” [przez Juliana Ursyna Niemcewicza].

Autograf. Na k. 4 notatka ręką Niemcewicza: „Zaczęto d. 10 Jan. 1796, szesnastego miesiąca mego więzienia mos[kiewskiego]”. Na k. 39 data ukończenia przekładu: „24 marca 1796”. Przedmowa autora (Racine’a) i wykaz osób dramatu — oprowiane na końcu. Przedmowa zdefektowana, urywa się w połowie zdania, które w tekście francuskim brzmi: „[...] Jézabel, qui, selon la prediction d’Elie fut manger...”. Z rękopisu kórnickiego wydał Tadeusz Mostowski (zob. s. 415, przypis 13). Wydanie zawiera liczne warianty w stosunku do rękopisu, przeważnie stylistyczne.

Na k. lv. nota prow.: „Ten rękopism... darowany przez autora Szczęsnej z Woronieczów Działyńskiej w r. 1796”. Córka jej, Henryka lv. Błędowska, 2 v. Rottermundowa, darowała rękopis Tytusowi Działyńskiemu (zob. list do Tytusa z dn. 24 I 1859, sygn. 7331).

483 *Pol. II poł. XVIII w. 18,5×11 cm. K. 46. Opr. pap.*

I. „Historia Judyty w czterech aktach”.

II. „Historia Syna Marnotrawnego” [w czterech aktach].

Def.: Brak początku. Z rękopisu wyrwano składkę zawierającą akt I i sceny: 1—2 (częściowo) aktu II.

Zakup od M. Wiszniewskiego.

486 *Pol. I. poł. XIX w. 23,5×18,5 cm. K. 30. Opr. płsk.*

F[RANCISZEK] WEŻYK: „GLIŃSKI. Tragedyja w 5-ciu aktach przez...”

Kopia z poprawkami innej ręki.

Druk: Kraków 1821 i 1831. Obydwa wydania — duże rozbieżności z tekstem kórnickim.

488 *Pol. XVII/XVIII w. 21×16,5 cm. S. 190. Opr. płsk.*

SILVA.

s. 1–100. [Jean Mairet:] „Silvia, to jest komedia o Sylwii Pasterce z włoskiego na polski rytm przetłumaczona”.

Zob.: R. Pollak, *Rękopis Bibl. Kórn. nr 488*, „Pamiętnik Literacki”, R. 27, 1930, s. 642–649. W tymże artykule autor sugeruje, że tłumaczem może być Jan Andrzej Morsztyn. Nie podziela tego stanowiska S. Błaszczyk, *Staropolski przekład „Sylwji” Maireta*, „Prace Polonistyczne Studentów Uniw. Pozn.”, Poznań 1933, nr 5. Tekst z rękopisu Bibl. Kórn. wydała Z. Wierzchowska-Skarbińska, „Archiwum Literackie”, Wrocław 1966, t. 10: *Miscellanea staropolskie*, 2, s. 255–317. Wydawca za autora przekładu uważa Stanisława Hera-klusza Lubomirskiego.

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

490 *Pol. II poł. XVIII w. 32×21 cm. K. 8. Opr. płsk.*

„PEREKIŃCZYK. Traiedyja w 3 aktach. 1768”.

Tekst poprzedza: „Wiersz... od... Kajetana Sołtyka... do ziomek”. k. 2–3.

491 *Pol. XIX w. 24,5×20 cm. K. 44. Opr. pap.*

MISCELLANEA TEATRALNE. [Odpis z Kodeksu Konopeczańskiego, Bibl. Ossol. 6709 I.]

I. k. 1–5. „Trzej strzyszy i balwierz”.

Wyd.: K. Budzyk, H. Budzykowa, J. Lewański, *Literatura mieszczańska w Polsce od końca XVI w. do końca XVII wieku*, Warszawa 1954, t. 2, s. 373–81.

II. k. 5–10. „Prior est quercus”.

Dialog ten znany w innych odpisach pod tyt. *Dąb lub Gdzie zbójca jeden zaszedł w głowę i rozumie, że się w dąb obrócił*.

III. k. 11–13. [„Pochlebiarski i Czeiwiarski”].

Tytuł nadany przez S. Windakiewicza, *Teatr ludowy w dawnej Polsce*, „Rozprawy AU Wydz. Filol.”, t. 36 (1902), s. 171.

Def.: brak początku. Tekst zaczyna się wierszem: „Teraz jednom dwu ruszył alim pana dostał...”

IV. k. 13–19. „Intermedium secundum. Bigos upity odszedł od siebie”.

Wyd. J. Lewański, *Dramaty staropolskie*, t. 3, s. 299–312.

W rękopisie kórn. warianty w stosunku do rękopisu Bibl. Ossol., gdyż kopista robił omyłki nie zachowując podziału na mówiące osoby, włączał do tekstu głównego nadpisane nad nim imiona osób mówiących.

V. l. 19–27. „Dialogus de passione Domini nostri Jesu Christi pro Dominica Palmarum. A.D. 1627”.

Wyd. J. Lewański, jw., t. 2, s. 269–284.

VI. k. 28–41. „Dialogus in nativitate Christi”.

VII. k. 42–44. „Prologus pro Dominica Palmarum. Hunc si forte velis

cognoscere, quis sim, nomen subscriptum perlege, certius eris. Bartolomeus Zakrzewski”.

Zakup od M. Wiszniewskiego.

495 *Pol. II poł. XVII w. 31×19 cm. K. 123. Opr. płsk.*

„POEZJE WACŁAWA POTOCKIEGO”.

k. 18—35. „Dialog o Zmartwychwstaniu Pańskim”.

Pisało dwóch kopistów. Wydały z rękopisu kórnickiego: M. Krzymuska, W. Budziszewska, Poznań 1948, „Poznańskie Tow. Przyjaciół Nauk, Wydział Filologiczno-Filozoficzny. Komisja Filologiczna. Zabytki Języka i Literatury Polskiej”, nr 1.

Mikrofilm Bibl. Narod. 2666.

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

497 *Pol. I poł. XVIII w. 33,5×10,5 cm. K. 44. Opr. płsk.*

[JAN STANISŁAW JABŁONOWSKI?:] „ROZMOWY UMARŁYCH POLAKÓW I CUDZOZIEMCÓW...”

k. 2—33. „Pierwsza rozmowa. Król Jan Trzeci z domu Sobieski, Jeremi książę Wiśniowiecki, wojewoda ruski”.

k. 33—43. „Druga rozmowa umarłych. Wyżga i kardynał Radziejowski”.

Wyd. m. in. K. W. Wójcicki: *Biblioteka starożytna pisarzy polskich*, Warszawa 1843—44 i 1854, t. VI, s. 69—193. Obydwa dialogi kórnickie — drobne odmianki tekstowe w stosunku do wydania Wójcickiego. Poza tym tekst kór. uzupełnia to wydanie w niektórych miejscach. Np. na s. 179 druku między zdaniami „[...] w powtórne sieroctwo pogrążył” a „Wywiodłem się, że zawzięte fatum [...]” — w tekście kór. jeszcze 56 wierszy. W sprawie autorstwa zob.: M. Ptaszycka, „*Rozmowy umarłych Polaków*” — *dialogi z czasów saskich*. Maszynopis w Seminarium Historii Literatury Uniw. Pozn. Autorka podaje przekonujące argumenty za autorstwem J. S. Jabłonowskiego.

Na ostatniej karcie nota: „Aleksander Udalrykus książę Radziwiłł”. Może proveniencja?

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

498 *Lac. II poł. XVI w. 21,5×16 cm. K. A + 68 + B—C. Opr. płpł.*
„TRAGEDIA BOLESŁAUS SECUNDUS FURENS”.

Pod dedykacją podpisany: „Ioannes Ionere” (autor?)

Zob. L. Eustachiewicz, „*Boleslaus Furens*”, *nieznany dramat jezuicki z XVI w.*, Poznań 1934. Maszynopis w Seminarium Historii Literatury Uniw. Pozn.; tegoż: „*Boleslaus Furens*”, *nieznany dramat łaciński z XVI wieku*, „Pam. Lit.”, R. 43 (1952), z. 1—2, s. 529—535.

499 *Pol. I poł. XVIII w. 33×20,5 cm. K. I + 6 + II. Opr. płpł.*

„ŁYSA RADA KOLBUSZOWSKA, JASNA LWOWSKA, JAŚNIEJSZA WARSZAWSKA, NAJJAŚNIEJSZA KRÓLEWSKA”.

N. Dł. s. 190 nie notuje rękopisu kórnickiego.

Na k. I naklejony tytuł utworu w języku niem.: „Ein Gross — Gedichts über verschiedenen in Ministerio[n] sitzenden ... [wyraz nieczytelny]. Der Rath

von Kolbuszow ist kahl, der zu Lemberg klar, klarer der zu Warschau, am klärsten der Königlichen”.

504 *Pol. I poł. XVII w. 21×16 cm. K. 177. Opr. perg.*

[BATTISTA GUARINI: „PASTOR FIDO...” Tłumaczenie Jerzego Sebastiana Lubomirskiego ?]

Tekst kórnicki prawdopodobnie przepisany z któregoś z dwóch toruńskich wydań tej sielanki (1694 i 1722, Estr. t. XVII, s. 455). Rękopis posiada mniej wariantów z wyd. wcześniejszym (1694). Def.: brak początku, tekst zaczyna się od wiersza: „słyszę, coś myślom twym przyszło do zwady”. W wyd. z r. 1694 jest to wiersz 4, s. 3, w wyd. z r. 1722 — wiersz 4, s. 4.

Dramat staropolski... bibliografia..., s. 220, nie notuje rękopisu kórnickiego.

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

505 *Pol. 1822. 23×18,5 cm. K. 71. Opr. pap.*

[JEAN BAPTISTE MOLIÈRE:] „MIZANTROP. Komedia z Moliera w pięciu aktach przez Franciszka Kowalskiego. 1822 w Krzemieńcu”.

Kopia z poprawkami ręką tłumacza. Druk w *Dzielał Jana Chrzciciela Pokelina Molièra...* Wilno 1848, t. 8, s. 61–161. Rękopis w początkowych swych partiach różni się znacznie od tekstu wydanego, w późniejszych zaś jest z nim identyczny.

Zakup od M. Wiszniewskiego.

509 *Pol. II poł. XVIII w. 20×16 cm. K. 29. Opr. tekt.*

„ROZMOWA CIEKAWA INTRYGI ODKRYWAJĄCA między księciem Ponińskim, podskarbinem w. koronnym, Drewnowskim, Rychłowskim, Bieżyńskim i innymi, napisana roku 1776”.

Udramatyzowany dialog, którego efekt satyryczny polega na tym, że postacie w tonie beznamiętnym referują swoje poważne szalbierstwa wobec Polski, głównie finansowe.

Osoby: Książę [Adam] Poniński, marszałek konfederacji koronnej roku 1775, [Florian] Drewnowski [stolnik łomżyński], sekretarz tejże konfederacji, [Ignacy] Rychłowski [szambelan królewski], poseł i delegat,

Ks. Wargacki, paulin,

d'Argent Cour, Francuz,

Diebel, faktor Effraima faktora praskiego.

512 *Pol. łac., pocz. XVIII w. 22×17 cm. K. 269. Opr. sk.*

„VARIA MISCELLANEA mei laboris tam Carminum quam et feliciū cogitationum... A.D. 1714... Per me, Stanislaum Jabłonowski Capitaneum Białocerkiewiensē”.

Autor: Jan Stanisław Jabłonowski, woj. ruski.

k. 6–11. [Pierre Corneille:] „Pompejusz tragedia z francuskiego przetłumaczona... A.D. 1715, 30 Aprilis”.

Autograf. Tłumacz (J. St. Jabłonowski) podpisał się na k. 11, a na k. 12 mówi o swoim autorstwie przekładu; k. 7–11 zawierają scenę 1 aktu I.

k. 23—26. Ciąg dalszy tłumaczenia, scena 2 i 3 aktu 1, scena 4 urywa się na wierszu, który w tekście francuskim brzmi: „D'un secret que jamais il n'auront soupçonné”. Ten fragment pismem dwóch rąk, kopisty i Jabłonowskiego. Tłumaczenie wierne.

513 *Pol., łac. I poł. XVIII w. 18,5×15,5 cm. S. 292. Def.: brak s. 277—284. Opr. płsk.*

SILVA SILVARUM.

I. s. 158. „Colloquium Aug[usti] Regis cum quodam senatore...”

Król August II Sas przekonuje senatora o celowości walki z Piotrem Wielkim.

II. s. 229. „Akt zapustny komedyjantów w roku 1699 na zamku w Warszawie”.

Fragmenty. N. Dł. s. 109.

III. s. 249—251. „Karnawał Cudzoziemski w Polsce ab... 1701 ad 1705”.

N. Dł. s. 138. Druk i omówienie: C. Hernas, *Wśród rękopisów saskich początków*, „Pam. Lit.”, R. 44, 1953, z. 3—4, s. 238—251; tegoż: *Proza sowirzalska*, „Ze studiów nad literaturą staropolską”, t. V, 1957, s. 392—396.

IV. s. 264—266. „Dyskurs w potkaniu się Polaka z Francuzem z okazji królewskiej śmierci w Warszawie”.

N. Dł. s. 164.

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

514 *Fran. XIX w. 23,5×18,5 cm. S. 84. Opr. pap.*

[ANNE LOUISE GERMAINE STAËL-HOLSTEIN:] „SOPHIE OU LES SENTIMENTS SECRETS. Pièce en trois actes et en vers. Composée en 1786”.

Prawdopodobnie odpis z wyd.: *Oeuvres inédites*, Paris 1821, t. 3.

515 *Pol. II poł. XVIII w. 20,5×16,5 cm. K. 13. Opr. płpł.*
„PEREKIŃCZYK”, tu pod tyt.:] „Scena w gabinecie”.

519 *Pol. I poł. XVIII w. 32,5×21 cm. K. 37. Opr. płpł.*

„PROBLEMA W KOMPANIEJ WESOŁEJ WSZCZĘTE; Co by lepiej było? czy żeby ludzie nie jedli ani pili. (Teraz przypis:) tusząc, żeby przez to ustały nie tylko v[i]tia deboszów i skutki ich złe, ale też owo frigidum verbum meum et tuum (koniec przyp.) Czy żeby tak, jako teraz, z pracy rąk żyli? Jest okazją do tego dialogu, który pod historiją ludu orientального historico-poetyczna wywodzi inwencja”.

Udramatyzowany dialog. Przed głównym tekstem umieszczony jest krótki „Argument”, który wprowadza czytelnika w realia historyczne. Kostium historyczny użyty dość dowolnie. Anachronizmy. Teza dialogu: przykazania boskie, które hamują żądze ludzkie, są mimo swej uciążliwości niezbędne do zachowania ładu w świecie. Na k. 37 notatka: „Die 20 Janu. 1739, wtorek tę

książkę od M. X[iędza] Debowskiego księdza Płockiego mnie do ... [wyraz nieczyt.] przesłane wielkiego mego przyjaciela et dignitissimi antistitis. Oddać 10-go w Seminarium S[ocietatis] J[esu] do W.”
Chodzi prawdopodobnie o Antoniego Sebastiana Dembowskiego, bpa płockiego.
Czy był on autorem?

524 *Pol. II poł. XVI w. 20,5 × 17 cm. K. 12. Opr. pap.*

[SALOMON] RYSIŃSKI: „STANU WADOWIEGO TESKLI[WEGO] POBOŻNE ZABAWY I POCIECHY”.

Na k. 2 i 3 wiersze: „Na herb Sreniawę starożytnego domu Wzdowskiego”; „Jej M. Paniej Polanieckiej, Mej M. Paniej”; „Do pobożnych sierot przemowa”.
Na k. 12 nota: „Wiersze różne między manuscriptami nieboszczyka p. Rysińskiego znalezione od Mierzeńskiego w Popielu 1639 18 maja”.
Z rękopisu kórn. wyd. Z. Celichowski: „Roczniki Tow. Przyj. Nauk”, Poznań 1891, t. XVIII, z. II.
Zakup od K. Kwiatkowskiego.

554 *Pol. XVIII w. 35,5 × 22,5 cm. K. 27. Opr. pł.*

[ŁUKASZ OPALIŃSKI:] „ROZMOWA ZIEMIANINA ZE SWOIM PLEBANEM”.

Druk anonimowy pod tyt.: *Rozmowa plebana z ziemianinem*. Dwie edycje z lat: 1631 i 1641. Estr., t. 26, s. 417; t. 26, s. XVIII. Wyd. kryt.: L. Kamykowski, „Biblioteka Zapomnianych Poetów i Prozaików Polskich XVI–XVIII w.”, Warszawa 1938, S. II, z. 6; *Wybór pism* wyd. S. Grzeszczuk, Wrocław 1959, BN I, 172, s. 1–124. W porównaniu z wyd. z lat 1631 i 1641 rękopis kórn. wykazuje oboczności językowe, kopista modernizował tekst.

556 *Pol. II poł. XVII w. 34 × 20 cm K. A + 19. Opr. płpł.*

[JAN STANISŁAW JABŁONOWSKI?: „ROZMOWY UMARŁYCH POLAKÓW I CUDZOZIEMCÓW”], 1697.

Zob. sygn. 497.

Egzemplarz zdefektowany. Brak stron w wyd. Wójcieckiego oznaczonych jako: 71–85, 105–135, 167–180, 188–193. Początkowe karty poprzestawiane przy opr. Należy czytać w kolejności: k. 4a–5v, 1–4v, 6–19.
Zakup od K. Kwiatkowskiego.

557 *Pol. (1779–1786). 23,5 × 19 cm. K. 4. Opr. pap.*

„OPISANIE OSTATNIEJ GALI W SIELCACH”.

Aleksandra Ogińska z domu Czartoryska urządziła galę z okazji imienin swej matki Eleonory Moniki Czartoryskiej z domu Waldsteinówny. Opis między innymi żywych obrazów, tańców kozackich, wizyty cechu miejskiego.

562 *Pol. II poł. XVII w. 33 × 20 cm. K. 50, ostatnia pusta. Opr. płsk.*

a) „METAMORPHOSIS CONDEUSZA NA CONTA”.

b) „ZBIÓR PASZKWILÓW I WIERSZY Z CZASÓW AUGUSTA II”.
k. 15–16. „Zwada moskiewska z Saksonami o kwatery polskie. Ordynans Sasom z Pomeranii do Polskiej”.

N. Dł. s. 131–132 nie notuje rkpsu kórn.

940 Niem. I poł. XIX w. 17×10,5 cm. S. 223. Opr. pap.

[JOHANN WOLFGANG GOETHE: „TORQUATO TASSO”]

Brak s. 1, prawdopodobnie tytułowej. Na papierowej obwolucie naklejona kartka z tyt. „Dramat niemiecki” i wyszczególnieniem osób dramatu. Rękopis kórn. jest prawdopodobnie odpisem z druku (pierwsze wyd. 1790). Rękopis zidentyfikował Gerard Kozierek.

970 Pol., łac. XVIII w. 32,5×20,5 cm. S. 138. Opr. płsk.

MANUSCRIPTA VARIARUM CURIOSITATUM...

s. 47—48. „Colloquium Augusti Regis cum quodam senatore confidente”.

Zob. sygn. 513/1/.

984 Pol., łac. XVII w. 31×19,5 cm. K. 234. Opr. sk.

SILVA RERUM.

I. k. 107—125. [„Rozmowa poufała, którą podczas zapustów Anno 1694 dwóch jezuitów... przy dobrej myśli między sobą mieli...”]

Def.: brak początku, prawdopodobnie pierwszych czterech stron dialogu. Dialog antyjezuicki: polityk i prostak — jezuici, dyskutują o wewnętrznych sprawach zakonu, między innymi o szkolnictwie jezuickim.

Por.: O. Antoniewicz, *Rozmowa poufała prostaka z politykiem*. Maszynopis w Semin. Hist. Lit. Uniwer. Pozn. Autorka ustala datę powstania utworu na koniec XVII w., nie zna odpisów kórnickich (sygn. 984 i 1322 /IV/).

II. k. 129—131. „Rozmowa Królowej Jej Mci z królewiczem... Jakubem o terażniejszych rzeczach”.

Zob. sygn. 398.

III. k. 131—134. „Polska. Tak od pretensyi do korony...”

Zob. sygn. 382 /III/ i 397.

IV. k. 228. „Colloquium... Augusti II...”

Zob. sygn. 513 /I/ i 970 /I/.

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

985 Pol., łac. XVIII w. 33,5×20 cm. S. 654. Ostatnia nie zapisana. Opr. płsk.

SILVA RERUM.

I. s. 9—11. „Diskurs Francuza z Polakiem w potkaniu się z sobą z okazji śmierci króla Augusta a intronizacji króla... Stanisława. 1733”.

Zob. sygn. 513 /IV/.

II. s. 15—19. „Opera holenderska. Przez komedyją lub bal w maskach się odprawujący na sali Królestwa Polskiego...”

N. Dł. s. 170 nie notuje rękopisu kórn.

III. s. 19—21. „Diskurs króla... Stanisława z pseudoelektem, elektorem saskim i Rzeczpospolitą 1734”.

IV. s. 41–49. „Ratio Rationis albo raczy ziemianin stanisławczyk z augustowczykiem z sobą kontrowersujący”.

V. s. 67–69. „Dyskurs Bellony polskiej z Marsem cudzoziemskim przy uniwersale... [Stanisława] Poniatowskiego”.

N. Dł. 155.

VI. s. 119–121. „Lament Polski podczas terażniejszej rewolucji z repliką syna koronnego alias szlachcica. Anno 1734”.

Inwektywa przeciw stronnictwu saskiemu, biskupowi Janowi Aleksandrowi Lipskiemu, Januszowi i Michałowi Wiśniowieckim.

Prow.: „Ex libris Martini Działyńskiego, capitanei naclensis”.

987 *Pol., łac. XVII w. 33×20,5 cm. K. 269. Opr. sk.*

MISCELLANEA POLITICA ET PRIVATA VERSU ET PROSA POLONICE ET LATINE MEDIO XVII SECVLI COLLECTA.

I. k. 26–54. „Dafnis drzewem bobkowym przez Samuela z Skrzypny Twardowskie[go] opisana roku pańskiego 1636”.

Wyd. Wrocław 1955. Tamże we wstępie na s. 9 R. Pollak i S. Saski piszą o rękopisie kórn.

II. k. 260–262. „Rozmowa ziemianina z statystą o pokoju z Turczy-nem zawartym i o przyszłych rzeczach”.

Pokój żórawiński 1676 ?

Zakup od K. Kwiatkowskiego.

989 *Pol., łac. XVIII w. 32,5×19 cm. K. 119, w tym 66 nie zapisanych. Opr. sk.*

„MANUSKRYPT Z RÓŻNYCH ZEBRANY AUTORÓW. 1735”.

k. 58–59. „Rozmowa króla Fryderyka [Augusta III] z królem Stanisławem [Leszczyńskim]”.

N. Dł. s. 164.

992 *Pol., łac. XVIII w. 33,5×20,5 cm. S. 930, pięć ostatnich niezapisanych. Opr. sk.*

SILVA RERUM.

I. s. 308–313. „Dyskurs na pokojach wolności polskiej z kilką senatorami. 1732”.

N. Dł. s. 156.

II. s. 313–316. „Rozmowa poufała rycerza polskiego z Saksonem”.

N. Dł. s. 180.

III. s. 798–800. „Libertas Polona Regis sui obitu afflicta ad vanas Famae fabulas inconsolabilis carmine heroico representata...”

N. Dł. s. 165.

IV. s. 848—849. „Colloquium Augusti II. Regis Poloniae cum quodam senatore Polono confidente”.

Zob. sygn. 513/I/, 970/I/, 984/IV/.

999 *Pol. 1763. 34,5 × 20 cm. K. 286. Opr. płsk.*

SILVA RERUM.

I. k. 23—25. „Rozmowa między wolnym niepodlegającym szlachecciem i dworzaninem... [Stanisława] Poniatowskiego, stolnika litewskiego po śmierci Augusta III, króla polskiego”.

Dworzanin Poniatowskiego przekonuje szlacheica do promoskiewskiej polityki przysłego króla.

II. k. 65—67. „Rozmowa saskiego kawalera z polskim senatorem”.

Senator krytykuje politykę Stanisława Poniatowskiego i jego zdemoralizowany dwór.

III. k. 67—70. „Rozmowa Ojczyzny z statystą nad teraźniejszym stanem polskim 1767 roku”.

Autor opowiada się za Polakiem na tronie polskim.

IV. k. 86—90. „Rozmowa... Rzewuskiego, Wwody krakowskiego, hetmana polnego... z synem. 1768”.

Wacław Rzewuski omawia z synem Sewerynem podczas wygnania w Kałudze sytuację polityczną Polski, piętnuje imiennie zdrajców.

V. k. 184—185. „Dyskurs ziemianina z dworzaninem królewskim”.

Dyskutanci szydzą z Branickiego [Franciszka-Ksawerego?] i „zbytującej bandy” jego kompanów.

1016 *Pol. II poł. XVIII w. 22,5 × 17 cm. K. 320. Opr. płsk. Rękopis oprawny z drukami.*

ZBIÓR BROSZUR DRUKOWANYCH ORAZ KOMEDIA GABINETOWA.

k. 141—154. [„Perekińczyk”, tu pod tyt.:] „Komedyja Gabinetowa w trzech aktach”.

Zakup od antykwariusza Igła ze Lwowa, 1871.

1026

GAZETY PISANE POLSKIE 1711—1773.

k. 262.

1031

GAZETY PISANE 1702—1766.

k. 23.

1069 *Lac., pol. XVII w. 30,5 × 20 cm. K. 200. Opr. perg.*

AKTA ROKOSZU ZEBRZYDOWSKIEGO...

k. 1. „Colloquium regis Sigismundi III cum Joanne Zamoyski Cancellario 1597”.

N. Dł. s. 20.

Zakup od antykwariusza Ashera w Berlinie.

1076 *Pol., łac. XVIII w. 32,5 × 20,5 cm. K. 257. Opr. perg.*

SILVA RERUM Z CZASÓW AUGUSTA II.

k. 10–11. „Dyskurs elektów polskich seu korony polskiej”. [August III Sas i Stanisław Leszczyński].

Jest to dialog, który N. Dłużewski notuje na s. 164 jako „Rozmowę Augusta ze Stanisławem”.

Mikrofilm Bibl. Narod. nr 2871.

1127 *Pol., łac. XVII/XVIII w. 33,5 × 20,5 cm. S. 483. Opr. sk.*

MISCELLANEA 1679–1739.

I. s. 3–4. „Rozmowa konfederata z księdzem plebanem”.

Odpis z druku pod tym tyt. Estr. t. 26, s. 416; N. Dł. s. 29.

II. s. 223–234. „Rozmowa królowej Jmci z królewiczem Jakubem o terazniejszych rzeczach”.

Zob. sygn. 398, 984/II/. N. Dł. s. 86 nie notuje rękopisu kórn.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1130 *Pol., łac. 1694–1704. 18,5 × 15 cm. K. 143. Opr. sk.*

a) „DZIENNIK PODRÓŻY TERESY KUNEGUNDY, CÓRKI JANA III Z R. 1694”.

b) VARIA 1694–1704.

I. k. 122. [Program tragedii (opery?) w pięciu aktach, intermedia, chóry, epilog.]

Def.: tekst zaczyna się przy końcu aktu IV. Treścią ostatniego V aktu jest przesładowanie Polski przez mocarstwa ościenne.

II. k. 126–143. „Opera, która jest skomponowana na wesele Księżnej... elektorowej po włosku produkowana, a potem na język polski przetłumaczona. A. 1694”.

Dramat arkadyjski w trzech aktach.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1149 *Pol. pocz. XIX w. 20,5 × 17 cm. K. 88. Opr. płpł.*

ANT[ONI] CZAKI: „Z MESZCZERSKIEGO PRZYPADKU ORYGINALNEGO — Trajedia w 5-ciu aktach przez...”

Tragedia opisuje w stylu pseudosentymalnym perypetie miłosne księżniczki Meszczerskiej.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1166 *Pol. 1838. 19×11,5 cm. K. 86. Opr. płpł.*

[WILLIAM SHAKESPEARE:] „HAMLET. Rękopis własnoręczny księdza metropolity [Ignacego] Hołowińskiego”.

Na k. 2 dedykacja tłumacza I. Hołowińskiego Hermanowi Hołowińskiemu 17 lipca 1842.

Na k. 85 notatka: „Skończyłem przekładać sztukę w Miasteczku 1838 r. 21 czerwca”.

Druk: *Dzieła* W. Shakespeare, Wilno 1840, t. 1.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1169 *Pol. XVIII w. 36×22,5 cm. S. 60. Opr. płpł.*

[JAN STANISŁAW JABŁONOWSKI?:] „ROZMOWY UMARŁYCH POLAKÓW I CUDZOZIEMCÓW”.

Zob. sygn. 497, 556. Strony 51–52 dialogu Wyżgi z Radziejowskim uzupełniają tekst wyd. Wójcieckiego na s. 175 trzydziestoma dziewięcioma wierszami. Odpis ręką Karola Micowskiego.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1183 *Pol. 1828. 36×22,5 cm. K. 15. Opr. płpł.*

„RĘKOPISM ZAWIERAJĄCY AKTA I DOKUMENTY PROCESU AKTORÓW KAMIEŃIECKIEGO TEATRU Z KS. B[ISKUPEM] KAMIEŃIECKIM MACKIEWICZEM, WŁASNORĘCZNY SEWERYNA MALINOWSKIEGO ZNANEGO ARTYSTY. 1828”.

Biskup [Franciszek Borgiasz] Mackiewicz wydał zakaz gry podczas Postu aktorom Teatru Kamienieckiego. Jednocześnie misjonarz Zambrzycki oczerniał aktorów na kazaniach. Aktorzy piszą protesty między innymi do metropolity [Kacpra Kazimierza] Cieciszowskiego, do ministra oświecenia [Stanisława Grabowskiego?]. Malinowski w walce o uznanie praw swojej sztuki powołuje się na autorytety Franciszka Ksawerego Dmochowskiego i Stanisława Konarskiego, wytacza argumenty teologiczne i etyczne.

Zob. W. Brumer, *Wielkanoc w teatrze kamienieckim w 1828*, „Teatr”, 1931, nr 8, s. 144–149.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1216 *Pol., łac. pocz. XVIII w. 16×20 cm. K. 159. Opr. perg.*

SILVA RERUM 1698–1701.

k. 34–35. „Akt zapustny komedyjantów...”

Zob. sygn. 513 /II/.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1258 *Pol. 1830. 22,5×18,5 cm. K. 19. Opr. pap.*

„PAN BŁAŻEJ POTAKIEWICZ CZYLI NIC BEZ ZŁOTA. Komedia w 1 akcie wierszem, grana na korzyść mającego poprawiać się zamku krakowskiego przez amatorów na Teatrze Kamienieckim dnia 15 lipca 1830 roku”.

Są to dwa egzemplarze tej komedii ręką anonimowego autora. Na s. 19 notatka: „dnia 31 października 1830 Kamieniec”.

Ze zbiorów K. Podwysockiego.

1321 Pol., łac., niem. 1725. 20,5×17 cm. K. 255, pięć ostatnich nie zapisanych.

„EXTRAORDYNARYJNA ROZMOWA IN REGNO MORTUORUM KTÓRA BYŁA MIĘDZY... [JOHANNEM GOTTFRIEDEM] ROES[S]-NEREM... ET IGNATIUM DE LOYOLA... Anno 1725 wydana i tegoż roku przetłumaczona”.

Tłumaczenie druku: *Extraordinaires Gespräche in dem Reiche derer Todten... zwischen... Roessner ... und Ignatio von Loyola...*, b. m. 1725.

Estr. t. 17, s. 124.

Tłumaczenie wierne i bez opuszczeń. Tekst przepisany jedną ręką, może tłumacza? Do tekstu przekładu tłumacz włączył pełne teksty łacińskich dokumentów, o których w tekście dyskutanci tylko wzmiankują:

k. 60–84. „Autentyczny Dekret Toruński w Assesorskich Sądach ferowany”, k. 99–118. „Decret Executionis”,

k. 154–156. „Actum in Castro Junivladislaviensi... 1658”.

1322 Pol., łac. II poł. XVII i XVIII w. 34,5×20,5 cm. K. 293. Opr. sk. MISCELLANEA Z KOŃCA W. XVII i XVIII.

I. k. 1–3. „Rozmowa... Rzewuskiego... z synem...”

Zob. sygn. 999 /II/.

II. k. 3–7. „... Hiacyntowi Ogrodzkiemu, pisarzowi... regentowi kancelarii podwornej... wiersz pasterski przez Antoniego Korwina Kossakowskiego...”

Druk pod tyt. *Próba pasterska oddana... na początku 1771...*, b. m.

Estr. t. 20 s. 133.

III. k. 50–54. „Rozmowa dwóch kawalerów, katolika z dyssydentem o piśmie, które wyszło z napisem Wykład praw dyssydentskich wiernie spisane w roku tysiąc siedemset sześćdziesiątym siódmym”.

Def.: brak końca. Zob. sygn. 120.

IV. k. 94–98. „Dialog. Polska tak ratione pretensyi do korony przez królewicza Jakuba utrapiona...”

Zob. sygn. 382 /III/, 397, 984 /III/.

V. k. 98–112. „Rozmowa poufała, którą podczas zapustów Anno 1694 dwóch jezuitów... przy dobrej myśli między sobą mieli...”

Zob. sygn. 984 /I/.

VI. k. 112–115. „Rozmowa królowej Jej Mci Marjej Kazimiery z królewicem Jakubem...”

Zob. sygn. 398, 984 /II/, 1127, 1322 /V/.

VII. k. 175–181. „Rozmowa wielkosobotnia jednego ziemianina z panem Tylmanem, między Ujazdowem a Czerniakowem... 1695”.

N. Dł. s. 72.

VIII. k. 275—276. „Rozmowa pewnego Saskiego kawalera z senatorem polskim. 1764”.

Zob. sygn. 999 /IV/.

Ze zbiorów M. Malinowskiego.

1323 *Pol. II poł. XVIII w. 25,5×18 cm. S. 191. Def.: brak s. 1—6. Opr. sk.*

LISTY, MOWY, UNIWERSAŁY 1766—1770.

s. 167—191. [„Perekińczyk”, tutaj pod tyt.:] „Komedia w trzech aktach. Scena gabinetowa w Warszawie”.

Ze zbiorów M. Malinowskiego.

GAZETY PISANE.

sygn. 1324, rok 1789. k. 41, 60, 81, 87.

sygn. 1325, rok 1788, k. 8—9, 27, 69, 75, 87, 95.

sygn. 1326, rok 1787. k. 9, 31, 39, 43, 50, 83, 85.

sygn. 1327, rok 1786. k. 18, 22, 24, 23, 26, 28, 46, 47, 57, 58, 66, 79.

sygn. 1328, rok 1785. k. 17, 41, 47, 51, 53, 68, 70, 75, 78, 95.

sygn. 1329, rok 1781. k. 2, 7, 8, 50, 80, 81.

sygn. 1330, rok 1783. k. 6, 16, 20, 22, 36, 38, 54, 56, 60, 70, 82—3, 84, 96

sygn. 1331, rok 1784. k. 18, 23, 42, 44, 64, 65, 69—70, 86.

sygn. 1332, rok 1780. k. 36, 40, 53, 58, 64, 70, 71, 88, 90

sygn. 1333, rok 1779. k. 68, 70.

sygn. 1334, rok. 1791. k. 22, 54, 68—9.

1337 *Grec., niem. 1797. 23×18,5 cm. K. 86. Opr. pap.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ: „ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ”; ARISTOPHANES:

„WEIBERVERSAMMLUNG, griechisch und deutsch mit erklärenden Anmerkungen von Gottfried Ernest Groddek. 1797”.

Autograf Grodka. Na k. 2 dedykacja Adamowi [Kazimierzowi] Czartoryskiemu. O rękopisie tym pisze między innymi Z. Węclewski, *Wiadomość o życiu i pismach G. E. Grodka*, „Rozprawy i Sprawozdania z posiedzeń Wydziału Filologicznego Akademii Umiejętności”, Kraków 1876, t. 4, s. 58—59.

Ze zbiorów M. Malinowskiego.

1478 *Pol. 1830. 23×18 cm. S. 151. Opr. pap.*

[FRIEDRICH SCHILLER: „ZBÓJCZY”. Tłumaczył Franciszek Morawski ?]

Brulion tłumaczenia, poprawki tą samą ręką, której nie można określić bezspornie jako ręki Morawskiego, choć wykazuje ona z nią pewne podobieństwa. Na s. 151 notatka: „die 20 [?] marca 1830 roku”.

1511 *Pol. ok. 1890. 21×17 cm. K. 46, ostatnia nie zapisana. Opr. pap.*
ADOLF ABRAHAMOWICZ I RYSZARD RUSZKOWSKI: „NOWA FRANCILLON, Fraszka w 1 akcie...”

Druk: Biblioteka Teatrów Amatorskich, Warszawa 1891, nr 59.

Druk w porównaniu z rękopisem — identyczny. Na k. tyt. pieczętka: „Dyrekcja Teatru Polskiego w Krakowie”.

1608

ADAM MICKIEWICZ: „DZIADY cz. III”.

Rękopis i jego proveniencja zostały już wielokroć opisane i omówione.

Zob. na przykład: S. Pigoń, *III cz. „Dziadów”*, „Pamiętnik Bibl. Kórn.”, 1958, z. 6, s. 177–188.

Mikrofilm Bibl. Narod. nr 3360.

1666 Niem. II poł. XIX w. 21,5 × 18 cm. K. 135, ostatnia pusta. Opr. płpł.

HEINRICH LAUBE: „HERZ DAME, Schauspiel in 5 Akten von...”

Na końcu vol. oprawiony list [Heinricha Huberta] Houbego do Geheimrata [Alberta Hänela] w sprawie wydania niektórych dzieł Laubego, między innymi i *Herz Dame*.

Zakup od M. Swinarskiego.

1702 Niem., fran. 1837–1904. 28,5 × 23,5 cm. K. I + 57. Opr. płpł.

LISTY DO HEINRICH LAUBEGO I W JEGO SPRAWACH DO RÓŻNYCH OD NASTĘPUJĄCYCH: Umowa wydawnicza z Laubem firmy J.G. Cottische Buchhandlung Stuttgart, dotycząca wydania biografii Franza Grillparzera [Biografia ta ukazała się w roku 1884 pod tyt.: *Lebensgeschichte*]. Umowę podpisał Carl Cotta 1884, s. I. — Rob[ert] Giller, 1858 k. 1–2. — J.J.F. Lannusch, b.d. k. 3. — Düringer, b.d. k. 4–5. — Franz Treller, 1872 k. 6–7. — Louis Theinert, Co ack Inspector a[usser] d[ienst], 1865 k. 8. — Ludwig Goldham, 1856 k. 9–9a. — Rob[ert] Giller, 1857 k. 10–11. — Max Hesses Verlag, podpis. J. Briese do Geheimrata [Alberta Hänela, Briese chce powierzyć wydawnictwo dzieł wszystkich Laubego (Heinrichowi Hubertowi) Houbemu, który od 1 III 1907 został kierownikiem wydawnictw Brockhause], 1907 k. 12–13. — Herman Grimm [Grimm zapytuje Laubego o zdanie w sprawie jego sztuk, jest mile zaskoczony pozytywną oceną Laubego, chciał już zrezygnować z kariery dramatycznej i poświęcić się wyłącznie poezji], 1856 k. 14–15. — Michel F. [aktor, w długim liście prosi o ocenę swoich występów i o zdanie, czy może poświęcić się karierze aktorskiej], 1884 k. 16–20. — k. 21 — pusta. — N.N. [List w j. franc., podpis nieczytelny. G.O. ? Autor prosi między innymi o zaangażowanie do teatru Leonhardta Koenickera], 1849 k. 22–23. — Herman Grimm [pisze o swoich planach twórczych], 1853–1856 (2) k. 24–27. — A. Christen [sprawozdanie z dochodów i rozchodów teatru w München], 1857 k. 28–29. — Heinrich Meyer [Mayer ?] skarży się na kaprysy aktorki (Charlotty ?) Wolter i na jej nielojalność finansową], 1864 k. 30–31. — Guhrauer, 1841 k. 32. — Hermannsthal, 1860 k. 33. — D.W. Grün, Gimnazjalny prof. historii i jęz. niem. [proponuje ocenę swojej sztuki], 1854 k. 34. — k. 35 pusta. — Wy-

dawnictwo J.G. Cotta, 1839 k. 36—7. — George Cotta, 1834 k. 38—39. — Robert Giller, 1857 k. 40—41. — [George] Cotta, 1830 k. 42—3. — Rudolph Glassner, 1838 k. 44—45. — Wilhelm Goldschmidt, 1875 k. 46. — Luderer, 1854 k. 47. — Georg Gliemen do Th. Demuth [uwagi o wadach i zaletach gry aktorów rosyjskich], b.d. k. 48—49. — Meixres (?), 1853 k. 50. — Herman Grimm, 1857 k. 51—2. — Brulion listu N.N. do N.N. w sprawie wydania korespondencji Laubego, 1912 k. 53—4 — J. Briese do Alberta Hänela, 1907 k. 55. — Dyplom gratulacyjny dla Laubego z okazji wręczenia mu orderu króla Maksymiliana za działalność artystyczną. Podpisany: Max Negele.

Zakup od M. Swinarskiego.

1703 Niem. XIX w. 33×21 cm i mniejsze. Materiały luźne.

FRAGMENTY PISM HENRYKA LAUBEGO.

I. Niezidentyfikowane utwory dramatyczne. Autografy.

1) K. 8, nie liezbowane. Osoby:

Frau von Trier — Hochwollgeboren
Friedrich von Mülbrog Hochwollgeboren
Karl Wechter — wollgeboren
Ziebinger — wollgeboren
Kurz i inne

2) K. 53. foliowane: 21—34, 58—69, 78—91, 99—110, 122—127.

W sztuce występują między innymi następujące osoby: Major, Kohnen, Die weise Dame.

3) K. 5. Plan dramatu.

II. „Das deutsche Theater in kurzer Geschichte”.

Autograf K. 37, nlb.

III. Fragmenty historii dramatu niemieckiego.

Autograf. K. 13, foliowane 28—30, 34—43, 61, 72.

IV. Fragmenty biografii F. Grillparzera „Lebensgeschichte”.

Autograf. Rozdział dotyczący podróży po Bliskim Wschodzie.
W wydaniu Max Hesses Verlag 1907—1909 jest to księga 9 tomu 35.
K. 44, foliowane 55, 241—252, 282—303, 395.

V. Opowiadanie z czasów kampanii napoleońskiej.

Autograf. K. 14, foliowane 34—38, 81—91.

VI. Fragmenty poematu ręką nieustaloną.

Brak pierwszych 14 stron. K. 44, liezbowane składki in folio 8—27.

VII. „Der Schauspieldirector oder Mozart und Schikaneder.

Komische Oper in einem Akt von Louis Schneider..."

Fragment libretta.

Na k. tyt. notatka: „Anna Elzer”.

Zakup od M. Swinarskiego.

1704 Niem. 1907–1909. 33,5×20,5 cm. Karty nlb. luźne.

KORRESPONDENCJA W SPRAWIE WYDANIA PISM HENRYKA LAUBEGO Z LAT 1907–1908.

I. Dwie umowy wydawnicze między Albertem Hänelem a firmą Max Hesses Verlag w Lipsku z dnia 21 III 1907 i 18 IV 1907, dotyczące wydania *Dzieł wszystkich* Laubego.

II. Max Hesses Verlag do Alberta Hänela. 1907–1909 (30). Maszynopisy. Pod tekstem podpisany najczęściej J. Briese

III. H[einrich] H[ubert] Hoube [wydawca Laubego] do Alberta Hänela 1907–1909 (10)

IV. H. Haessel Verlag w Lipsku do Alberta Hänela 1907 (4). Firma ustala warunki przyjęcia w komis od firmy Max Hesses Verlag części wydania Laubego.

V. Varia. Przeważnie bruliony listów Alberta Hänela.

Zakup od M. Swinarskiego.

1717 Pol., fran., niem. 1891–1892. Materiały luźne, różnych formatów, nie liczbowane.

MATERIAŁY DOTYCZĄCE UDZIAŁU SZTUKI POLSKIEJ W MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE MUZYCZNO-TEATRALNEJ 1892 r. W WIEDNIU.

Materiały dotyczące udziału w Wystawie polskich chórów, opery i baletu. Teatralia w tym zbiorze — nikłe.

Obwoluta II. List Józefa Blizińskiego do N.N. z 18 VIII 1892. (Autor zabiega o zamieszczenie na Wystawie wydawanych przez niego „Teatrów amatorskich”).

Obwoluta V. Depesze do Zygmunta Cieszkowskiego od następujących: Sarah Bernhardt. Ze Lwowa 1892: „Partirez vendredi soir pour visiter mines samedi suis bien heureuse merci — Sarah Bernhardt”. [Stanisław]Kozmian. bd. (2)

Obwoluta VI. Cztery karty dołączane do paczek z bagażami na Wystawę z autografami Antoniny Hoffmanowej i Ludwika Solskiego.

Stary zasób.

1729 Pol. 1828. 25,5×20 cm. K. 50. Opr. w teczce. Ostatnie karty uszkodzone.

L[UDWIK] KROPIŃSKI: „LUDGARDA. Tragedyja w 5 aktach oryginalnie wierszem napisana przez ... 1828”.

Kopia. W prawym dolnym rogu karty tytułowej podpisany: „L. Gąsiorowski”, kopista ? Druk. Kraków 1829 (w przekładzie niemieckim), wyd. pol. Poznań 1841. Tekst rękopisu zgodny z drukiem poznańskim. Kilka drobnych wariantów w obrębie wierszy.

Księga nabytków 738 a 1954.

2415

RAPTULARZYKI LEONARDA NIEDŹWIECKIEGO...

Katalog „Papierów” po Leonardzie Niedźwieckim został ogłoszony przez J. Łuczakową w „Pamiętniku Biblioteki Kórnickiej”, 1959, nr 7, s. 241–367. W tym miejscu podajemy tylko karty, na których mieszczą się informacje o bytności Niedźwieckiego w teatrach i operach paryskich i londyńskich.

- R. 1837 s. 34, 36, 38, 39, 55, 56, 60, 61, 68, 72,
- R. 1838 k. 1, 2, 8, 9, 12–14, 16, 17, 19, 20, 22–24, 26–28, 43, 51, 52,
- R. 1839 k. 3–6, 8, 9, 12–14, 21, 23, 24,
- R. 1840 k. 11, 13, 14, 16, 17, 20, 22, 23, 25, 26,
- R. 1841 k. 2–4, 6, 7, 10–13,
- R. 1851 k. 6–8, 10, 15, 36, 41–43,
- R. 1853 k. 9, 11, 22, 30, 45, 82, 88,
- R. 1855 k. 16, 59, 92,
- R. 1858 k. 23, 24, 43, 44, 47, 52, 68, 69, 70, 75, 76, 78, 84, 85, 91, 94, 96, 99, 100,
- R. 1861 k. 5–9, 11, 12, 14, 15, 17, 20, 24, 29, 30–33, 35, 40–45, 47, 49,
51, 58, 62, 69, 71–73, 75–85, 89, 90, 94,
- R. 1862 k. 5, 8, 9, 11–13, 15, 18, 19, 21–23, 26, 31–36, 45, 48–50, 53,
54, 59, 62, 67, 76, 78–81, 83, 84, 86–94, 97, 99,
- R. 1865 k. 3–5, 7, 9, 13–15, 25, 27, 30, 32, 35, 37, 38, 40–42, 44, 51,
54, 66, 67, 71, 72, 74, 75, 78, 84, 87, 93,
- R. 1868 k. 25, 31, 37, 45–47, 52, 53, 66, 67, 76, 84, 88, 123, 124, 128, 148,
166, 176, 179, 191,
- R. 1780 k. 5, 16–18, 20, 23, 31, 37, 38, 41, 43, 44, 70, 81, 84, 88, 90, 94, 99,
104, 106, 124,
- R. 1871 k. 105, 112, 125, 154, 171, 184, 187,
- R. 1872 k. 27, 67, 71, 85, 87, 101, 125, 154, 157, 159, 162, 165, 169, 173, 177,
179, 193,
- R. 1874 k. 118.

2416

DZIENNIK LEONARDA NIEDŹWIECKIEGO Z OKRESU POBYTU W PARYŻU Z LAT 1840–1850.

k. 74, 75, 89, 100, 101, 113, 114, 145, 175, 204, 210, 219, 220, 222, 225, 235, 244, 262, 264, 275, 288, 304, 319.

2479

ADAM MICKIEWICZ: „JAQUES [!] JASIŃSKI OU LES DEUX POLOGNES”.

Przy tym omówienie dramatów Mickiewicza: *Jasiński* i *Konfederaci barscy* przez Aleksandra Chodźkę.

Zob. katalog J. Łuczakowej, s. 309.

2483

UTWORY TOMASZA AUGUSTA OLIZAROWSKIEGO.

2. Utwory dramatyczne: „Wanara albo moc miłości. Tragedia romantyczna”, k. 1–16; „List do Matki Boskiej. Rzecz we dwóch aktach... grana przez wychowanki Sióstr Polskich... na imieniny przełożonej siostry Teofili Mikułowskiej w Paryżu 1866 roku”, k. 1–20.

Dewocyjny dialog.

„Odjazd nauczyciela. Komedyjka w jednym akcie napisana przez autorkę *Pamiętki po dobrej matce* [Klementynę z Tańskich Hoffmanową], a przerobiona przez Tomasza Olizarowskiego w Paryżu 1869 r.”, k. 1–16.

Wbrew tytułowi to nie komedyjka, a dialog-traktacik, egzemplifikujący budujące tezy wychowawcze.

„Rogenida”.

Fragment. Druk w wyjątkach: „Bibl. Warsz.”, 1879.

Zob. katalog J. Łuczakowej, s. 311.

Spuścizna po Leonardzie Niedźwieckim.

2612 *Pol. 1860. 32×20 cm. K. A + 71 + B. Opr. płt.*

FRANCISZEK ODROWĄŻ WILKOŃSKI: „*DUCH MATKI*. Melodramat w czterech aktach trzynastu obrazach oryginalnie wierszem napisany przez ...”

Na k. przedtyt.: imprimatur cenzury, podpis: „Starszy cenzor Sobieszczański”.

Na tej samej karcie ołówkowa notatka: „Wiersz piękny, potrzeba zmian koniecznych, aby dla sceny mogło być przyjętem”.

Zakup od M. Swinarskiego.

2620 *Pol. XIX w. 25×20 cm. K. 48. Opr. Zeszyt 1 i luźne.*

POEZJE KAZIMIERZA BRODZIŃSKIEGO.

k. 27–37. „Rocznica”.

Kopia. Por. C. Zgorzelski, *Ze studiów nad tekstami Brodzińskiego*, „Pam. Lit.”,

R. 48, 1957, z. 3–4, s. 568–569; wyd. *Poezje*, t. 2, Wrocław 1959, s. 147–160.

Z papierów Celestyny Działyńskiej.

2624 *Pol. II poł. XIX w. 22×14 cm. K. 41. Nieoprawny.*

UTWORY JÓZEFA FEDKOWICZA.

k. 9–43. „Uwielbiona gwiazda. Krotchwila w I akcie. 1877 r. 8 września napisał Józef Sielez Fedkowicz. Podole. Kalusik”.

Autograf. Na k. 10 ded. Marii Stadnickiej z Działyńskich.

Sztuczka wbrew podtytułowi nie jest krotchwilą, to raczej epigoński romantyczny dramat sere.

Dar autora.

2628 *Pol. ok. 1957. 30×21. K. 56. Luźne.*

ADAM GRZYMAŁA-SIEDLECKI: PRZEDMOWA DO PAMIĘTNIKÓW ALEKSANDRA FREDRY „TRZY PO TRZY”.

Autograf. Brulion. Dedykacja autora dla Bibl. Kórn.

Druk Warszawa 1957.

Dar autora.

7390 *Pol. 1852—1875. K. luźne.*

SPRAWY TEATRALNE W POZNANIU.

Na obwołucie napis: „tyczące się założyć się mającego teatru Narodowego w Poznaniu”.

- I. 1. List [do Tytusa Działyńskiego] zawiadamiający, że przesyła się afisz teatru z prośbą o zamówienie biletów [Litogr.], Poznań, dnia 16 lipca 1857 /—/ Juliusz Pfeiffer.
2. Prośba o poparcie Teatru Nar. w Poznaniu wraz z listą subskrypcyjną na abonamenty teatralne [litogr.], b.d. /—/ Dr [Antoni Józef ?] Jagielski, M[aciej] Mielżyński, W[ładysław] Wężyk, Dr [Jan] Rymarkiewicz, Dr [Teofil] Matecki.
3. Brulion afisza teatr. ołówkiem na kartce papieru ręką Celestyny Tytusowej Działyńskiej: „Teatr Polski w Poznaniu w czwartek d. 2.1.1861. Przedstawienie amatorskie w teatrze miejskim na cel dobroczynny *Śluby Panieńskie...*” [Al. Fredro].
4. Ręką Tytusowej Dz.: Odręczny spis sztuk teatralnych dla teatru amatorskiego z uwagami (np.: *Wąsy i peruka* J. Korzeniowskiego): „śliczna, bardzo polska, nie śmiesznego, musi być bardzo dobrze grane”.
5. Druk. Rada Nadzorcza Spółki akc.: „Teatr Polski w ogrodzie Potockiego w Poznaniu. Poznań 19 paźdz. 1874”. Prośba do akcjonariuszów o uiszczenie zaległych rat.
6. Druk „W sprawie założenia stałego teatru Narodowego w Poznaniu 1.XII.1869”. Do Jana Działyńskiego z prośbą o przystąpienie do komitetu budowy teatru. Podpisy: Leon Śmitkowski, W[ładysław] Kosiński, Dr Jarnatowski, Dr Roman Szymański, Teodor Żychliński.
7. List odręczny do Jana Działyńskiego z prośbą o przystąpienie do Towarzystwa akcyjnego budowy Teatru Polskiego w Poznaniu Poznań, 21 czerwca 1870. Podpisy: Komitet: Adolf Bniński, Leon Śmitkowski, A[ntoni] Krzyżanowski, Sarnatowski, Teodor Żychliński.
8. List odręczny do Jana Dz. przypominający mu o zaproszeniu do subskrypcji na akcje spółki dla budowy teatru w Poznaniu. 20. IV. 1871. /—/ Dr [Władysław] Łebiński, sekretarz Komitetu.

9. List odręczny: Na wiadomość o zgłoszeniu przez J. Dz. udziału w wysokości 500 tal. Rada Nadzorcza Spółki budowy teatru polskiego przesyła arkusz deklaracyjny. Poznań, 16. 6. 1871. Podpisy: Mieczysław Łyskowski, J. Dobrowolski.
10. Druk: „Dyrekcja i Rada Nadzorcza Teatru Polskiego w ogrodzie Potockiego. Poznań, 28. II. 1875”.
Prośba o zakupienie dwóch „losów” na lożę Teatru Polskiego.
11. Afisz: „Teatr Polski z Krakowa w niedzielę, dnia 23 maja 1852,
Ulicznik, komedia w 4 aktach z francuskiego...”
Nazwiska aktorów: [Ignacy] Kaliciński, [M.] Grochowska, [Antoni Ignacy] Janowski, Sulikowska, [Adolf] Linkowski, [Lucylla] Chełchowska, Getlich, Lauvernay, Galasiewicz.
12. Afisz: „Teatr Polski z Krakowa w środę dnia 26 maja 1852 r. na wyłączny dochód dyrekcji Teatru Polskiego (za kosztą podróży). *Dymitr i Maria* — oryginalny dramat J. Korzeniowskiego”. Nazwiska aktorów: [Leon] Hubert, [Ignacy] Kaliciński, [Adolf] Linkowski, [Lucylla] Chełchowska, [Barbara] Linkowska, [M.] Grochowska, [Antoni Ignacy] Janowski, Sulikowski.
Żołnierze — Georgeon, Wilkoszewski, Lauvernay, Getlich Włodarski.
Hajduk — Galasiewicz.
13. Afisz: „Teatr Polski z Krakowa pod dyrekcją A. T[omasza] Chełchowskiego w poniedziałek, dnia 14 czerwca 1852 roku, *Hamlet*...”
Nazwiska aktorów: [Leon] Hubert, [Barbara] Linkowska, [Ignacy] Kaliciński, [Adolf] Linkowski, [Antoni Ignacy] Janowski, [Lucylla] Chełchowska, Georgeon, Sulikowski, Sulikowska, Getlich, Ulrych, Lauvernay, Włodarski, Wilkoszewski, Galasiewicz.
14. Druk, „Doniesienie Teatralne: Niniejszym mam honor zawiadomić Szanowną Publiczność miasta Poznania, iż z dniem 23 maja 1858 r. rozpocznę dawanie widowisk teatralnych, polecając się jej łaskawym względom. Poznań, dnia 19. Maja 1858 r. J[uliusz] Pfeiffer, J[ózef] Keller”.
15. Afisz: „Teatr Polski w Poznaniu w sobotę dnia 9 lutego 1861. Przedstawienie amatorskie w Teatrze Miejskim na cel dobroczynny: [Al. Fredro] *Śluby Panieńskie*... [bez podania nazwisk artystów] Potem nastąpią dwa żywe obrazy...”

16. Program: „Krakowski Teatr Polski w Poznaniu Nr porządkowy 37 — W sobotę dnia 17 lipca 1869 Na dochód Antoniny Hoffman *Angelo Malipieri tyran Padwy czyli: Dwie rywalki* — Wiktora Hugo”.

[Feliks] Benda, [Teofila] Nowakowska, Antonina Hoffman, Ładnowski [Bolesław] syn, Wolski, Konarski, Gajewska mł., Kwiecińska, Żródelski, Mędrzycki, Bogucki, Fiszer, Żyburski.

II. Afisze przedstawień teatru amatorskiego w Kórniku w sali P.W. Kollata.

1. "Dnia 11 maja 1873 roku... *Okreżne*. Komedia w 2 aktach ze śpiewami. Poprzedzi: Plaksa i Wesołowski. Komedio-opera w 1 akcie przez L[udwika] A[dama] Dmuszewskiego”.
2. "Dnia 31 grudnia 1783 r... *Łobzowianie*. Obrazek dramatyczny ze śpiewami W[ładysława] L[udwika] Anczyca... Poprzedzi: *Kosa i kamień*. Przysłowie dramatyczne w 1-m akcie J[ózefa] I[gnacego] Kraszewskiego”.

Afisze z przedstawień w Kórniku teatru objazdowego pod Dyrekcją I[gnacego] Kalicińskiego.

1. "Dnia 17 grudnia 1874 roku... *Zemsta*. Kontuszuwa komedia w 4 aktach przez Al[eksandra] hrabia Fredry...”
2. "Dnia 26 grudnia 1874 roku... *Majster i czeladnik* przez Józefa Korzeniowskiego... *Folwark Primerose*. Operetka w 1-ym akcie z angielskiego...”
3. "Dnia 27 grudnia 1874 roku... *Karpaccy Górale*... przez Józefa Korzeniowskiego...”
4. "Dnia 29 grudnia 1874 roku... *Panie Kochanku*... przez J. B. Kraszewskiej [!].”
5. "Dnia 1 stycznia 1875 roku... *Cicha woda brzegi rwie*... przez J[ana Konstantego] Chęcińskiego... *Garibaldi*... przez J. Rosena tłumaczył Chłapowski... *Żyd w beczce*...”

Obsadę przedstawień tworzyli: Pani Hennig, panna R. Hennig, Skibicka, Gloger, Grotowski, Karsznicki, Nowakowski, Nowarski, Skirmunt, Szatkowski, Wołowski, Zapalowicz.

Afisze mają również swoją numerację od 1 do 6. Numeru 2 brak. Zob. J. Kozieński, *Teatr Kalicińskiego w Kórniku*, „Pam. Bibl. Kórń.”, 1959, z. 7, s. 405 — 408.

11021 Pol. 1959. 29×21 cm. Pięć luźnych poszytów.

MATERIAŁY HISTORYCZNO-LITERACKIE STANISŁAWA GRAJEWSKIEGO.

poszyt 4. s. 1—8 „Gdy okowy pękały. Obraz w jednej odsłonie”.

Maszynopis. Utwór dla scen amatorskich o początkach Powstania Wielkopolskiego.

Prow. Ks. nab. 486 a 1964.

11061 *Pol. ok. 1962. 29,5 × 21 cm. K. 6, luźne.*

FLORIAN WIECZOREK: „WSPOMNIENIA CZŁONKA «TOWARZYSTWA LUBOWNIKÓW SCEN KOLEJARZY» DZIAŁAJĄCEGO W GNIEŹNIE OD 1920 DO 1929 R.”

Ks. nab. 431 a 1964.

11069 *Pol. 1820. 19,5 × 12 cm. K. VI + 49 + VII—VIII. Opr. pap.*

LUDWIK KROPIŃSKI: „LUDGARDA... przez... we Lwowie przepisana roku 1820”.

Zob. sygn. 1729. Na k. IV v.: „De la bibliotheque Emilii Stadnickiej”.

Ks. nab. 1758 a 1963.

INDEKS TYTUŁÓW SZTUK, DIALOGÓW I PROGRAMÓW

Cyfry arabskie oznaczają sygnatury, zaś rzymskie w nawiasach — poszczególne pozycje w ramach danej sygnatury

Angelo Malipieri tyran Padwy zob. Dwie
rywalki

Akt zapustny komedyjantów 513 (II),
1216

Atalja 480

Athalie zob. Atalja

Bigos upity odszedł od siebie 491 (IV)

Boleslaus furens zob. Tragedia Boleslaus
secundus furens

Cicha woda brzegi rwie 7390

Colloquium Augusti Regis... 513 (I) 970
(I), 984 (IV), 992 (IV)

Colloquium regis Sigismundi III... 1069

Comedia świata polskiemu wysławiona
382 (I)

Dafnis drzewem bobkowym... 987 (I)

Dialog o zmartwychwstaniu Pańskim 495

Dialogus de passione... 491 (V)

Dialogus in nativitate Christi 491 (VI)

Dialogus Pasquini et Morphosei 382 (II)

Duch matki... 2612

Dwie rywalki 7390

Dymitr i Maria 7390

Dyskurs Bellony polskiej 985 (V)

Dyskurs elektów polskich zob. Rozmo-
wa Augusta ze Stanisławem

Dyskurs króla... Stanisława z pseudo-
elektem... 985 (III)

Dyskurs na pokojach wolności polskiej
992 (I)

Dyskurs w potkaniu się Polaka z Fran-
cuzem 513 (IV), 985 (I3)

Dyskurs ziemianina z dworzaninem kró-
lewskim 999 (V)

Dziady cz. III 1608

Ein Gross-Gedichts... zob. Łysa Rada
Kolbuszowska...

Εκκλησιαζουσαι 1337

Extraordynaryjna rozmowa... 1321

Folwark Primerose 7390

Garibaldi 7390

Gliński 486

Gdy okowy pękały 11021

- Hamlet 1166, 7390
 Herz Dame 1666
 Historia Judyty 483 (I)
 Historia Syna marnotrawnego 483 (II)
- Intermedium secundum zob. Bigos upity
 odszedł od siebie
- Jaques Jasiński 2479
 Jakub Jasiński zob. Jaques Jasiński
- Karnawał cudzoziemski w Polsce 513 (III)
 Karpaccy Górale 7390
 Komedia gabinetowa zob. Perekińczyk
 Komedia paryska 410
 Komedia świata polskiemu wysławiona
 382 (I)
 Komedia w trzech aktach zob. Pere-
 kińczyk
 Kosa i kamień 7390
- Lament Polski... 985 (VI)
 Libertas Polona Regis 992 (III)
 List do Matki Boskiej 2483
 Ludgarda 1729, 11069
- Łobzowanie 73
 Łysa Rada Kolbuszowska... 499
- Majster i czeladnik 7390
 Misanthrop zob. Mizantrop
 Mizantrop 505
- Nowa Francillon 1511
 Nowa rozmowa dwóch kawalerów 120 (II)
- Odjazd nauczyciela 2483
 Okrężne 7390
 Opera holenderska... 985 (II)
 Opera, która jest skomponowana... 1130
 (II)
 Opisanie ostatniej gali w Sielcach 557
- Pan Błażej Potakiewicz... 1258
 Panie Kochanku 7390
 Pastor Fido... 504
 Perekińczyk 490, 515, 1016, 1323
 Płaksa i Wesołowski 7390
 Pochlebiarski i Czeiwiarski 491 (III)
 Polska, tak od pretensyj do korony...
 382 (III), 397, 984 (III), 1322 (IV)
- Pompée zob. Pompeiusz
 Pompeiusz 512
 Les precieuses ridicules zob. Komedia
 paryska
 Prior est quercus 491 (II)
 Próba pasterska zob. Wieniec pasterski
 Problema w kompanii wesołej wszczęte
 519
 Prologus pro Dominica Palmarum 491
 (V)
- Ratio Rationis... 985 (IV)
 Rocznica 2620
 Rogenida 2483
 Rozmowa Augusta ze Stanisławem... 1076
 Rozmowa ciekawe intrygi odkrywająca...
 509
 Rozmowa dwóch kawalerów katolika
 z dysydentem 120, 1322 (III)
 Rozmowa dwóch szlachty... domatora...
 ... drugiego dworzanina... 434
 Rozmowa konfederata z księdzem ple-
 banem 1127 (I)
 Rozmowa króla Fryderyka z królem Sta-
 nisławem... 989, 1076
 Rozmowa królowej... z królewiczem...
 Jakubem... 398, 984 (II), 1127 (II),
 1322 (VI)
 Rozmowa między wolnym niepodległym
 szlachcicem... 999 (I)
 Rozmowa Ojczyzny ze statystą 999
 (III)
 Rozmowa poufała, którą podczas za-
 pustów Anno 1694 dwóch jezuitów
 między sobą mieli... 984, 1322 (V)
 Rozmowa poufała rycerza polskiego z Sa-
 ksonem 992 (II)
 Rozmowa... Rzewuskiego... z synem
 999 (IV), 1322 (I)
 Rozmowa saskiego kawalera... 999 (II),
 1322 (VIII)
 Rozmowa wielkosobotnia jednego ziemia-
 nina z panem Tylmanem... 1322
 (VII)
 Rozmowa ziemianina ze statystą 987
 (II)
 Rozmowa ziemianina ze swym plebanem
 554
 Rozmowy umarłych Polaków i Cudzo-
 ziemców 497, 556, 1169

Scena w gabinecie zob. Perekińczyk
 Schauspieldirector... 1703 (VII)
 Silvia 488
 Sophie ou les Sentiments secrets 514
 Stanu wdowiego teskliwego... 524

Śluby panieńskie 7390

Torquato Tasso 940
 Tragedia Boleslaus secundus furens 498
 Trzej strzyszy i balwierz 491 (I)
 Trzy po trzy 2628

Ulicznik 7390

Uwielbiona gwiazda 2624

Wanara albo moc miłości 2483

Wąsy i peruka 7390

Weiberversammlung zob. Εκκλησιάζουσαι

Wiersz pasterski 1322 (II)

Z Meszczerskiego przypadku oryginalna
 tragedia... 1149

Zbójcy 1478

Zemsta 7390

Ziemianin stanisławczyk z augustowczy-
 kiem z sobą kontrowersujący zob.
 Ratio Rationis

Zwada moskiewska z Saksonami 562

Żyd w beczce 7390

INDEKS AUTORÓW, TŁUMACZY, KOPISTÓW I OSÓB HISTORYCZNYCH, WYSTĘPUJĄCYCH W TYTUŁACH I OBJAŚNIENIACH DO SZTUK

Cyfry arabskie oznaczają sygnatury, zaś rzymskie w nawiasach — poszczególne
 pozycje w ramach danej sygnatury

Abrahamowicz Adolf, farsopisarz 1511

Anczyce Władysław Ludwik 7390

Αριστοφάνους 1337

d'Argent Cour 509

Aristophanes zob. Αριστοφάνους

August II, król Polski 513 (I), 984 (IV),
 970, 984 (IV), 985 (I), 992 (V)

August III, król Polski 989, 999 (I), 1076

Benda Feliks, aktor 7390

Bernhardt Sarah 1717

Bierzyński 509

Bliziński Józef 1717

Bniński Adolf 7390

Bogucki 7390

Boleslaus secundus furens zob. Bolesław
 II Śmiały

Bolesław II Śmiały, król Polski 498

Branicki Franciszek Ksawery, hetman
 w. koronny 999 (V)

Briese J. 1702, 1704

Brodziński Kazimierz 2620

Chęciński Jan Konstanty 7390

Chęłchowska Lucylla, aktorka 7390

Chęłchowski Tomasz, aktor 7390

Chłapowski 7390

Chodźko Aleksander 2479

Christen A. 1702

Cieciszowski Kacper Kazimierz, arcbp
 mohylowski 1183

Cieszkowski Zygmunt 1717

Corneille Pierre 512

Cotta Carl, wydawca 1702

Cotta George, wydawca 1702

Czaki Antoni 1149

Czartoryska Eleonora Monika z d. Wald-
 steinówna, kanclerzyna w. lit. 557

Czartoryski Adam Kazimierz, generał
 ziemi podol. 1337

Deboski zob. Dembowski Antoni Se-
 bastian

Dembowski Antoni Sebastian, bp plocki
 519

Demuth Th. 1702

Diebel faktor 509

Dmochowski Franciszek Ksawery 1183

Dmuszewski Ludwik Adam 7390

Dobrowolski J. 7390

Drewnowski Florian, stolnik łomż. 509

Düringer 1702

- Działyńska Celestyna 7390
 Działyńska Henryka 480
 Działyńska Szczęśna z Woroniczów 480
 Działyński Jan 7390
 Działyński Tytus 480, 7390

 Elzer Anna 1703 (VII)

 Fedkowicz Józef, literat 2624
 Fiszer, aktor 7390
 Fredro Aleksander 2628, 2690, 7390

 Gajewska mł., aktorka 7390
 Galasiewicz, aktor 7390
 Gąsiorowski L. 1729
 Georgeon, aktor 7390
 Getlich, aktor 7390
 Giller Robert 1702
 Glassner Rudolph 1702
 Gliemen Georg 1702
 Gliński Michał 486
 Gloger, aktor 7390
 Goethe Johann Wolfgang 940
 Goldham Ludwig 1702
 Goldschmidt Wilhelm 1702
 Grabowski Stanisław, minister 1183
 Grajewski Stanisław 11021
 Grillparzer Franz 1702, 1703 (IV)
 Grimm Hermann, historyk sztuki i literat,
 dramatopisarz 1702
 Grochowska M. 7390
 Grodek Gotfried Ernest 1337
 Grotowski, aktor 7390
 Grünk D. W., nauczyciel 1702
 Grzymała Siedlecki Adam 2628
 Guarini Battista 504
 Guhrauer 1702

 Hänel Albert, wyd. 1666, 1702, 1704
 Hennig, aktorka 7390
 Hennig R., aktorka 7390
 Hermannsthal 1702
 Hoffmanówna Antonina, aktorka 1717,
 7390
 Hoffmanowa z Tańskich Klementyna
 2483
 Hołowiński Herman 1166
 Hołowiński Ignacy, arcbp mohyleński
 1166

 Hoube Heinrich Hubert, wydawca 1666,
 1702, 1704
 Hubert Leon, aktor 7390
 Hugo Wiktor 7390

 Ignacy Loyola, św. 1321
 Ionere Ioannes 498

 Jabłonowski Jan Stanisław, wojewoda
 ruski 497, 512, 556, 1169
 Jagielski Antoni Józef, lekarz 7390
 Jakub Sobieski zob. Sobieski Jakub, syn
 króla
 Jan III Sobieski, król Polski 497, 556,
 1169
 Janowski Antoni Ignacy, aktor 7390
 Jarnatowski 7390
 Jasiński Jakub 2479

 Kaliciński Ignacy, aktor 7390
 Karsznicki, aktor 7390
 Keller Józef 7390
 Koenicker Leonhardt, aktor 1702
 Konarski, aktor 7390
 Konarski Stanisław 120, 1183
 Korzeniowski Józef 7390
 Kosiński Władysław 7390
 Kossakowski Antoni Korwin, sekretarz
 król. 1322 (II)
 Kowalski Franciszek, literat, nauczyciel
 505
 Koźmian Stanisław 1717
 Kraszewska J. B. 7390
 Kraszewski Józef Ignacy 7390
 Kropiński Ludwik 1729, 11069
 Krzyżanowski Antoni 7390
 Kwiecińska, aktorka 7390

 Lannusch I. J. F. 1702
 Laube Heinrich, krytyk teatralny, po-
 wieściopisarz, dyrektor teatru 1666,
 1702—1704
 Lauvernay, aktor 7390
 Linkowska Barbara, aktorka 7390
 Linkowski Adolf, aktor 7390
 Lipiński Jan Aleksander, podkanclerzy
 koron., bp krakow. 985 (VI)
 Lubomirski Jerzy Sebastian 504
 Lubomirski Stanisław Herakliusz 410, 488
 Luderer 1702

- Ładnowski Bolesław, syn 7390
 Łebiński Władysław 7390
 Łyskowski Mieczysław 7390
- Mackiewicz Franciszek Borgiasz, bp kamieniecki 1183
 Mairet Jean 488
 Matecki Teofil 7390
 Malinowski Seweryn, dyrektor teatru kamienieckiego 1183
 Mędrzycki, aktor 7390
 Meixres (?) 1702
 Meszczerscy 1149
 Meyer Heinrich 1702
 Michel F. aktor 1702
 Mickiewicz Adam 1608, 2479
 Micowski Karol 1169
 Mielżyński Maciej 7390
 Mierzeński 524
 Mikułowska Teofila, zakonnica 2483
 Molière Jean Baptiste 410, 505
 Morawski Franciszek, generał, literat 1478
 Morsztyn Jan Andrzej 488
- Negele Max 1702
 Niedźwiecki Leonard, sekretarz Wł. Zamoyskiego 2415, 2416
 Niemcewicz Julian Ursyn 480
 Nowakowska Teofila, aktorka 7390
 Nowakowski, aktor 7390
 Nowarski, aktor 7390
- Ogińska Aleksandra z d. Czartoryska, hetmanowa w. lit. 557
 Ogrodzki Hiacynt, regent kancelarii podwornej 1322 (II)
 Olizarowski Tomasz August 2483
 Opaliński Łukasz 554
- Pfeiffer Juliusz 7390
 Piotr Wielki, car Rosji 513
 Polaniecka 529
 Poniński Adam, marszałek konfederacji kor. 1775 roku 509
 Potocki Wacław 495
 Pstrokoński z Bużenina Maciej, kasztelan spicimirski 382 (I)
- Racine Jean 480
 Radziejowski Michał Stefan, arcbp gnieź., prymas 497, 556, 1169
 Radziwiłł Aleksander Udalrykus 497
 Roessner Johann Gottfried 1321
 Rosen J. 7390
 Ruszkowski Ryszard, farsopisarz 1511
 Rychłowski Ignacy, szambelan król. 509
 Rymarkiewicz Jan 7390
 Rysiński Salomon 524
 Rzewuski Seweryn, hetman p. kor. 999 (IV), 1322 (I)
 Rzewuski Wacław, hetman w. kor. 999 (IV), 1322 (I)
- Schiller Friedrich 1478
 Schneider Louis 1703 (VII)
 Shakespeare William 1166, 7390
 Skibicka, aktorka 7390
 Skirmunt, aktor 7390
 Śmitkowski Leon 7390
 Sobieska Maria Kazimiera 398, 984 (II), 1127 (VI), 1322 (VI)
 Sobieski Jakub, syn króla 382 (III) 397, 398, 984 (II), 1127 (II), 1322 (IV)
 Sobieszczański, cenzor 2612
 Solski Ludwik 1717
 Soltyk Kajetan, bp krak. 490
 Stadnicka Emilia 11069
 Stadnicka Maria z d. Działyńska, 2624
 Staël-Holstein Anne Louise Germaine 514
 Stanisław Leszczyński, król Polski 985 (I, III), 989, 1076
 Stanisław August Poniatowski, król Polski 985 (V), 999 (I, II)
 Sulikowska, aktorka 7390
 Sulikowski, aktor 7390
 Szatkowski, aktor 7390
 Szymański Roman 7390
- Tasso Torquato 940
 Theinert Louis 1702
 Treller Franz 1702
 Twardowski ze Skrzypny Samuel 987 (I)
 Tylman, architekt 1322 (VII)
- Ulrych, aktor 7390
- Wargacki, paulin 509
 Wężyk Franciszek 486

Wężyk Władysław 7390	Wołowski, aktor 7390
Wieczorek Florian 11061	Wyżga Jan Stefan, arcbp gnieź. 497, 55, 1169
Wilkoński Franciszek Odrowąż 2612	
Wilkoszewski, aktor 7390	
Wiśniowiecki Janusz, wojewoda wil. 985 (VI)	Zakrzewski Bartholomeus 491 (VII)
Wiśniowiecki Jeremi, wojewoda ruski 497, 556, 1169	Zambrzycki, misjonarz 1183
Wiśniowiecki Michał, kanclerz w. lit. 985 (VI)	Zamoyski Jan, kanclerz 1069
Włodarski, aktor 7390	Zapałowicz, aktor 7390
Wolski, aktor 7390	Zródelski, aktor 7390
Wolter Charlotte, aktorka 1702	Żybski, aktor 7390
	Żychliński Teodor 7390
	Zygmunt III Waza, król Polski 1069

INDEKS WEDŁUG GATUNKÓW

Cyfry arabskie oznaczają sygnatury, zaś rzymskie w nawiasach — poszczególne pozycje w ramach danej sygnatury

Dialogi 120, 382 (II), 398, 434, 491 (III, V, VI), 495, 497, 499, 509, 513 (I, IV), 519, 524, 554, 556, 562, 970, 984 (I—II, IV), 985 (I, III—VI), 987 (II), 989, 992 (I—IV), 999 (I—V), 1069, 1076, 1127 (I—II), 1169, 1321, 1322 (I—VIII), 2483 (*List i Odjazd*)

Dramaty 1608, 2479, 2612, 2620, 2624

Dramaty tłumaczone 514, 940,

Intermedia 491 (I—II, IV)

Komedie oryginalne (farsy) 490, 515, 1016, 1216, 1258, 1323, 1511, 2624

Komedie tłumaczone 410, 505

Sielanki uDRAMATYZOWANE oryginalne 987 (I), 1130

Sielanki uDRAMATYZOWANE tłumaczone 488, 504

Tragedie oryginalne 486, 498, 1149, 1729, 2483 (*Wanara i Rogenida*), 11069

Tragedie tłumaczone 480, 483 (I—II), 512, 1166, 1478

Argumenty 382 (I, III), 397, 513 (II—III), 984 (III), 985 (II), 1130 (I), 1216

Historia teatru 448, 557, 1026, 1031, 1183, 1324—1334, 1702, 1703, 1704, 1717, 2415, 2416, 2628, 7390, 11061

Inne 491 (VII), 940, 1337, 1666, 11021